

Dziennik Urzędowy L 198

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 54

30 lipca 2011

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 748/2011 z dnia 28 lipca 2011 r. zmieniające po raz 153. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami 1
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 749/2011 z dnia 29 lipca 2011 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 142/2011 w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy ⁽¹⁾ 3
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 750/2011 z dnia 29 lipca 2011 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 23
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 751/2011 z dnia 29 lipca 2011 r. zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/2011 25
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 752/2011 z dnia 29 lipca 2011 r. ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 sierpnia 2011 r. 27

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Komisji 2011/73/UE z dnia 29 lipca 2011 r. zmieniająca, w celu dostosowania do postępu technicznego, załączniki I i V do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/121/WE w sprawie nazewnictwa wyrobów włókienniczych ⁽¹⁾ 30
- ★ Dyrektywa Komisji 2011/74/UE z dnia 29 lipca 2011 r. zmieniająca, w celu dostosowania do postępu technicznego, załącznik II do dyrektywy 96/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych metod analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych ⁽¹⁾ 32

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady 2011/483/WPZiB z dnia 28 lipca 2011 r. dotycząca zmiany oraz przedłużenia obowiązywania decyzji 2010/96/WPZiB w sprawie misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa (EUTM Somalia) 37
- 2011/484/UE:
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 11 lipca 2011 r. w sprawie formularza zawierającego informacje o terenach Natura 2000 (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4892)..... 39
- 2011/485/UE:
- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 29 lipca 2011 r. zmieniająca decyzję 2005/50/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 24 GHz dla celów tymczasowego użycia przez samochodowe urządzenia radarowe bliskiego zasięgu we Wspólnocie (notyfikowana jako dokument nr C(2011) 5444) ⁽¹⁾ 71

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 748/2011

z dnia 28 lipca 2011 r.

zmieniające po raz 153. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do talibów w Afganistanie⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) oraz art. 7a ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy tego rozporządzenia.
- (2) Dnia 19 lipca 2011 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych podjął decyzję o dodaniu dwóch osób fizycznych do wykazu

osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych.

(3) Należy zatem wprowadzić odpowiednie zmiany do załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002.

(4) W celu zapewnienia skuteczności środków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu powinno ono wejść w życie w trybie natychmiastowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 w tytule „Osoby fizyczne” dodaje się wpisy w brzmieniu:

- a) „Abdul Rahim **Ba'aysir** (*alias* a) Abdul Rahim Bashir; b) 'Abd Al-Rahim Ba'asyir; c) 'Abd Al-Rahim Bashir; d) Abdurrahim Ba'asyir; e) Abdurrahim Bashir; f) Abdul Rachim Ba'asyir; g) Abdul Rachim Bashir; h) Abdul Rochim Ba'asyir; i) Abdul Rochim Bashir; j) Abdurochim Ba'asyir; k) Abdurochim Bashir; l) Abdurrochim Ba'asyir; m) Abdurrochim Bashir; n) Abdurrahman Ba'asyir; o) Abdurrahman Bashir). Adres: Indonezja. Data urodzenia: a) 16.11.1977 r.; b) 16.11.1974 r. Miejsce urodzenia: a) Solo, Indonezja; b) Sukoharjo, Jawa Środkowa, Indonezja. Obywatelstwo: indonezyjskie. Dodatkowe informacje: a) starszy przywódca grupy Jemaah Islamiyah; b) nazwisko ojca: Abu Bakar Ba'asyir. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 19.7.2011 r.”;
- b) „Umar **Patek** (*alias* a) Omar Patek; b) Pa'tek; c) Pak Taek; d) Umar Kecil; e) Al Abu Syekh Al Zacky; f) Umangis Mike. Adres: a) Indonezja; b) Filipiny. Data urodzenia: 1970 r. Miejsce urodzenia: Jawa Środkowa, Indonezja. Obywatelstwo: indonezyjskie. Dodatkowe informacje: starszy członek grupy Jemaah Islamiyah. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 19.7.2011 r.”.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 749/2011

z dnia 29 lipca 2011 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 142/2011 w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2, art. 15 ust. 1 lit. c), art. 15 ust. 1 akapit drugi, art. 20 ust. 10 i 11, art. 41 ust. 3 akapit pierwszy i trzeci, art. 42 ust. 2 i art. 45 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009 ustanowiono przepisy dotyczące ochrony zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego w zakresie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych w celu zapobieżenia zagrożeniu stwarzanemu przez te produkty dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz zminimalizowania tego zagrożenia. W rozporządzeniu przewidziano także określenie punktu końcowego łańcucha produkcyjnego w odniesieniu do niektórych produktów pochodnych, po osiągnięciu którego produkty te nie podlegają już wymogom tego rozporządzenia.
- (2) Rozporządzeniem Komisji (UE) nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy⁽²⁾, ustanowiono przepisy wykonawcze do rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, w tym przepisy dotyczące określenia punktów końcowych w odniesieniu do niektórych produktów pochodnych.
- (3) Dania złożyła wniosek o określenie punktu końcowego w odniesieniu do oleju z ryb stosowanego do wytwa-

rzania produktów leczniczych. Jako że olej z ryb uzyskuje się z materiału kategorii 3 i przetwarza w ściśle określonych warunkach, należy określić punkt końcowy dla tego oleju. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 3 rozporządzenia (UE) nr 142/2011 i załącznik XIII do tego rozporządzenia.

- (4) W rozporządzeniu (UE) nr 142/2011 zachowano przepisy wprowadzone w celu wykonania rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 i decyzji Komisji nr 2003/324/WE⁽³⁾, dopuszczające w szczególności skarmianie w Estonii, na Łotwie i w Finlandii niektórych zwierząt futerkowych przetworzonym białkiem zwierzęcym uzyskanym z ciał lub części ciał zwierząt tego samego gatunku, w szczególności z lisów. Należy zmienić załącznik II, aby dopuścić skarmianie tego typu materiałem oba powszechnie chowane gatunki, tj. obecnie wymienionego lisa rudego (*Vulpes vulpes*) i lisa polarnego (*Alopex lagopus*), jako że decyzja 2003/324/WE została uchylona rozporządzeniem (UE) nr 142/2011.
- (5) Rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009 ustanowiono pewne przepisy dotyczące sterylizacji ciśnieniowej oraz przewidziano środki wykonawcze, które należy przyjąć w odniesieniu do innych metod przetwarzania stosowanych obowiązkowo do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów pochodnych, tak aby zapobiec niedopuszczalnemu zagrożeniu dla zdrowia ludzi i zwierząt w wyniku używania lub usuwania tych produktów. W załączniku IV do rozporządzenia (UE) nr 142/2011 określono w związku z tym standardowe metody przetwarzania dla zakładów przetwórczych oraz określonych innych zakładów i przedsiębiorstw.
- (6) W rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009 zezwolono na usuwanie lub stosowanie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów pochodnych za pomocą metod alternatywnych, pod warunkiem że metody te zostały dopuszczone na podstawie oceny ich zdolności do zmniejszenia zagrożeń dla zdrowia ludzi i zwierząt w stopniu co najmniej równym zdolnościom standardowych metod przetwarzania, odnośnie do odpowiedniej kategorii produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. W rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009 ustanowiono również standardowy format składania wniosku o dopuszczenie metod alternatywnych. W załączniku IV do rozporządzenia (UE) nr 142/2011 określono w związku z tym alternatywne metody przetwarzania dla zakładów przetwórczych oraz określonych innych zakładów i przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 117 z 13.5.2003, s. 37.

- (7) Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) wydał trzy opinie na temat tych metod alternatywnych: opinię naukową z dnia 21 stycznia 2009 r. na temat projektu badawczego dotyczącego alternatywnych metod utylizacji tusz zwierzęcych z zastosowaniem systemu zabunkrowania ⁽¹⁾ (projekt dotyczący systemu zabunkrowania); opinię naukową z dnia 8 lipca 2010 r. na temat traktowania wapnem obornika pochodzącego od świń i drobiu ⁽²⁾ oraz opinię z dnia 22 września 2010 r. na temat wniosku firmy Neste Oil w sprawie nowej alternatywnej metody usuwania lub stosowania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego ⁽³⁾.
- (8) Proponowany system zabunkrowania polega na hydrolizie zwłok świń i innych produktów ubocznych pochodzących od świń gospodarskich przeprowadzanej w zamkniętym pojemniku na terenie gospodarstwa. Po upływie określonego czasu zhydrolizowany materiał usuwa się przez spalanie lub przetwarzanie zgodnie z przepisami dotyczącymi wymagań zdrowotnych w zakresie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego (pierwsza możliwość).
- (9) W proponowanym systemie zabunkrowania możliwe jest też rozdrabnianie i następująca po nim pasteryzacja zwłok świń i innych produktów ubocznych pochodzących od świń gospodarskich przed ich usunięciem (druga możliwość).
- (10) W swej opinii z 21 stycznia 2009 r. na temat proponowanego systemu zabunkrowania EFSA stwierdził, że dostarczone informacje nie były wystarczające do uznania drugiej opcji za bezpieczną metodę usuwania produktów ubocznych pochodzących od świń. Co się tyczy pierwszej możliwości, opartej na hydrolizie, EFSA również nie był w stanie przedstawić końcowej oceny. Stwierdził on jednak, że zhydrolizowany materiał nie będzie stanowił dodatkowego zagrożenia, pod warunkiem że zostanie przetworzony zgodnie z przepisami dotyczącymi zdrowia odnoszącymi się do materiałów kategorii 2.
- (11) W związku z tym należy zezwolić na hydrolizę produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego na terenie gospodarstwa w warunkach zapewniających zapobieganie przenoszeniu chorób zakaźnych ludzi lub zwierząt oraz powstawaniu szkodliwych zmian w środowisku. W szczególności hydroliza powinna być przeprowadzana w zamkniętym i szczelnym pojemniku oddzielnym od zwierząt gospodarskich obecnych w gospodarstwie (trzecia możliwość). Niemniej jednak, jako że hydroliza nie jest sama w sobie metodą przetwarzania, szczególne warunki przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego w tego rodzaju zakładach nie powinny mieć zastosowania. Pojemnik należy regularnie kontrolować, w ramach nadzoru urzędowego, pod kątem korozji, żeby zapobiec przedostaniu się materiałów do gruntu.
- (12) Nie wykazano jeszcze zdolności metody opartej na hydrolizie do zmniejszania zagrożeń dla zdrowia. Należy zatem zakazać stosowania zhydrolizowanego materiału lub poddawania go jakimkolwiek czynnościom innym niż przez spalanie lub współspalanie, po wcześniejszym przetworzeniu lub bez niego, lub usuwanie na zatwierdzone składowisko odpadów, kompostowanie lub przekształcanie w biogaz, przy czym ostatnie trzy opcje musi poprzedzać sterylizacja ciśnieniowa.
- (13) Hiszpania, Irlandia, Łotwa, Portugalia i Zjednoczone Królestwo wykazały zainteresowanie zezwoleniem ich podmiotom na stosowanie metody opartej na hydrolizie. Właściwe organy tych państw członkowskich potwierdziły, że prowadzone będą ściśle kontrole tych podmiotów w celu zapobiegania potencjalnym zagrożeniom dla zdrowia.
- (14) W swojej opinii z dnia 8 lipca 2010 r. na temat traktowania wapnem obornika od świń i drobiu EFSA stwierdził, że proponowane mieszanie wapna i obornika można uznać za bezpieczną metodę inaktywacji odpowiednich bakteryjnych i wirusowych czynników chorobotwórczych przed zamierzonym zastosowaniem produktu pochodnego, tzn. mieszanki wapna i obornika, w glebie. Jako że skuteczność procesu wykazano tylko z zastosowaniem określonego urządzenia mieszającego, EFSA zalecił, w przypadku użycia innego urządzenia w tym samym celu, dokonanie walidacji na podstawie pomiaru pH, czasu i temperatury, aby wykazać, że przy zastosowaniu innego urządzenia mieszającego osiąga się równoważną inaktywację czynników chorobotwórczych.
- (15) Należy przeprowadzić walidację zgodnie z tymi zasadami w przypadku użycia wapna tlenkowo-magnezowego (CaOMgO) zamiast wapna palonego (CaO), które zostało zastosowane w procesie poddanym ocenie przez EFSA.
- (16) W swej opinii z dnia 22 września 2010 r. na temat wieloetapowego procesu katalitycznego służącego produkcji paliw odnawialnych EFSA stwierdził, że metoda ta może zostać uznana za bezpieczną, kiedy tłuszcze wytopione uzyskane z materiałów kategorii 2 i 3 stosuje się jako materiał wyjściowy, a tłuszcze te zostały przetworzone zgodnie ze standardowymi metodami przetwarzania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Przedstawione dowody nie pozwoliły jednak na stwierdzenie, że dzięki temu procesowi można również zmniejszyć potencjalne zagrożenie TSE związane z tłuszczami wytopionymi uzyskanymi z materiałów kategorii 1. Należy zatem zatwierdzić wieloetapowy proces katalityczny dla wytopionych tłuszczów uzyskanych z materiałów kategorii 2 i 3, natomiast względem tłuszczów wytopionych uzyskanych z materiałów kategorii 1 należy proces ten odrzucić. Odrzucenie to nie uniemożliwia wnioskodawcy przedłożenia EFSA dalszych dowodów w celu wydania nowej oceny, jednak należy zakazać stosowania tłuszczów wytopionych uzyskanych z materiału kategorii 1 w wymienionym procesie do czasu wydania tej oceny.
- (17) Należy zmienić załącznik IV do rozporządzenia (UE) nr 142/2011, aby uwzględnić wnioski z trzech wymienionych opinii EFSA.

⁽¹⁾ Dziennik EFSA (2009) 971, 1-12.

⁽²⁾ Dziennik EFSA (2010); 8(7):1681.

⁽³⁾ Dziennik EFSA (2010); 8(10):1825.

- (18) W rozporządzeniu (UE) nr 1069/2009 przewidziano przyjęcie środków wykonawczych odnośnie do przekształcania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego w biogaz lub kompost. Kiedy produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego są mieszane w wytwórni biogazu lub w kompostowni z materiałami pochodzenia innego niż zwierzęce lub z innymi materiałami nieobjętymi przez to rozporządzenie, należy zezwolić właściwemu organowi na dopuszczenie pobierania reprezentatywnych próbek po pasteryzacji i przed mieszaniem, w celu zbadania ich zgodności z kryteriami mikrobiologicznymi. Dzięki pobraniu tych próbek powinno być możliwe sprawdzenie, czy w wyniku pasteryzacji zmniejszono ryzyko mikrobiologiczne dotyczące przetwarzanych produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego.
- (19) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik V do rozporządzenia (UE) nr 142/2011.
- (20) W rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009 przewidziano przyjęcie standardowego formatu składania wniosków o dopuszczenie alternatywnych metod stosowania lub usuwania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów pochodnych. Format ten mają stosować zainteresowane strony przy składaniu wniosku o zatwierdzenie takich metod.
- (21) Na wniosek Komisji EFSA przyjął w dniu 7 lipca 2010 r. opinię naukową w sprawie oświadczenia odnośnie do pomocy technicznej dotyczącej formatu składania wniosków o dopuszczenie nowych metod alternatywnych w zakresie produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego⁽¹⁾. W oświadczeniu tym EFSA zaleca udzielenie dodatkowych wyjaśnień na temat informacji, które zainteresowane strony muszą dostarczyć, składając wniosek o zatwierdzenie nowej metody alternatywnej.
- (22) Uwzględniając zalecenia pochodzące z tej opinii naukowej, należy zmienić standardowy format składania wniosków o dopuszczenie nowych metod alternatywnych określony w załączniku VII do rozporządzenia (UE) nr 142/2011.
- (23) Jako że paliwa odnawialne uzyskane w wyniku wieloetapowego procesu katalitycznego mogą również być wytwarzane z przywożonych tłuszczów wytopionych, należy sprecyzować wymogi dotyczące przywozu tych tłuszczów oraz warunki określone w świadectwie zdrowia, które musi towarzyszyć przesyłkom tłuszczów wytopionych w miejscu wprowadzania do Unii, gdzie odbywają się kontrole weterynaryjne. Należy zatem odpowiednio zmienić załączniki XIV i XV do rozporządzenia (WE) nr 142/2011.
- (24) Należy zatem odpowiednio zmienić art. 3 i załączniki II, IV, V, VII, VIII, XI oraz załączniki XIII do XVI.
- (25) Należy wyznaczyć okres przejściowy po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia celem umożliwienia dalszego przywozu do Unii tłuszczów wytopionych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, stosowanych do pewnych celów poza łańcuchem żywnościowym, jak przewidziano w rozporządzeniu (UE) nr 142/2011 przed wprowadzeniem zmian niniejszym rozporządzeniem.
- (26) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 142/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 3 lit. g) zastępuje się następującym tekstem:

„g) futro spełniające wymogi szczególne dotyczące punktu końcowego dla tego produktu, określone w załączniku XIII rozdział VIII;

h) olej z ryb przeznaczony do wytwarzania produktów leczniczych spełniający wymogi szczególne dotyczące punktu końcowego dla tego produktu, określone w załączniku XIII rozdział VIII;

i) benzyna i paliwa spełniające wymogi szczególne dla produktów pochodzących z wieloetapowego procesu katalitycznego służącego do produkcji paliw odnawialnych, określone w załączniku IV rozdział IV sekcja 3 pkt 2 lit. c).”;

2. w załącznikach II, IV, V, VII, VIII i IX oraz w załącznikach od XIII do XVI wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W okresie przejściowym trwającym do dnia 31 stycznia 2012 r. zezwala się nadal na przywóz do UE przesyłek tłuszczów wytopionych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, stosowanych do pewnych celów poza łańcuchem żywnościowym, którym towarzyszy świadectwo zdrowia wypełnione i podpisane zgodnie ze wzorem ustanowionym w załączniku XV rozdział 10(B) do rozporządzenia (WE) nr 142/2011 przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że wspomniane świadectwa zostały wypełnione i podpisane przed dniem 30 listopada 2011 r.

⁽¹⁾ Dziennik EFSA 2010, 8(7):1680.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W rozporządzeniu (UE) nr 142/2011 wprowadza się następujące zmiany:

(1) w załączniku II rozdział I pkt 1, lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) lisy (*Vulpes vulpes* i *Alopex lagopus*);”;

(2) w załączniku IV rozdział IV wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Materiały będące wynikiem przetwarzania materiałów kategorii 1 i 2 muszą być trwale oznakowane zgodnie z wymogami dotyczącymi znakowania niektórych produktów pochodnych, ustanowionymi w załączniku VIII rozdział V.

Znakowanie to nie jest jednak wymagane w przypadku następujących materiałów, o których mowa w sekcji 2:

- a) biodiesel wyprodukowany zgodnie z pkt D;
- b) materiały zhydrolizowane, o których mowa w pkt H;
- c) mieszanki obornika pochodzącego od świń i drobiu oraz wapna palonego wytworzone zgodnie z pkt I;
- d) paliwa odnawialne wytworzone z tłuszczów wytopionych, uzyskanych z materiałów kategorii 2, zgodnie z pkt J.”;

b) w sekcji 2 dodaje się następujące punkty:

„H. Hydroliza przed usunięciem materiału

1. Zainteresowane państwa członkowskie

Proces hydrolizy przed usunięciem materiału może być stosowany w Hiszpanii, Irlandii, na Łotwie, w Portugalii i w Zjednoczonym Królestwie.

Właściwy organ zatwierdzający musi dopilnować, aby po przeprowadzeniu hydrolizy materiały zostały zebrane i usunięte w tym samym państwie członkowskim spośród wymienionych wyżej.

2. Materiały wyjściowe

W procesie tym można stosować wyłącznie poniższe materiały:

- a) materiały kategorii 2, o których mowa w art. 9 lit. f) ppkt (i), (ii) i (iii) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, pochodzące od świń;
- b) materiały kategorii 3, o których mowa w art. 10 lit. h) tego rozporządzenia, pochodzące od świń.

Nie można jednak stosować ciał ani części ciał zwierząt, które padły w wyniku choroby epizootycznej lub zostały uśmiercone w celu zwalczania takiej choroby.

3. Metoda

Hydroliza przed usunięciem materiału jest sposobem czasowego przechowywania na miejscu. Przeprowadza się ją zgodnie z następującymi normami przetwarzania:

- a) Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego należy – po ich zgromadzeniu w gospodarstwie, w którym właściwy organ zezwolił na stosowanie przedmiotowej metody przetwarzania na podstawie oceny zagęszczenia pogłówna w tym gospodarstwie, prawdopodobnego współczynnika upadkowości i potencjalnych zagrożeń dla zdrowia ludzi i zwierząt – umieścić w pojemniku skonstruowanym zgodnie z lit. b) – dalej zwanym »pojemnikiem« – i umieszczonym w specjalnie do tego przeznaczonym miejscu zgodnie z lit. c) i d) – dalej zwanym »miejscem przetwarzania«.

- b) Pojemnik
- (i) musi być wyposażony w zamknięcie;
 - (ii) nie może przepuszczać wody, musi być szczelny i hermetycznie zaplombowany;
 - (iii) musi mieć powłokę zabezpieczającą przed korozją;
 - (iv) musi być wyposażony w urządzenie kontrolujące emisję gazów zgodnie z lit. e);
- c) Pojemnik należy umieścić w specjalnie do tego przeznaczonym miejscu, które jest fizycznie oddzielone od gospodarstwa.
- Do miejsca tego muszą prowadzić specjalne drogi dostępu przeznaczone do transportu materiałów i przejazdu pojazdów odbierających.
- d) Pojemnik i miejsce przetwarzania muszą być zaprojektowane i skonstruowane zgodnie z przepisami unijnymi dotyczącymi ochrony środowiska, w celu zapobiegania powstawania zapachów i zagrożeń dla gleby i wód gruntowych;
- e) Do pojemnika musi być podłączona rura odprowadzająca gazy, wyposażona w odpowiednie filtry w celu zapobiegania przenoszeniu chorób zakaźnych ludzi i zwierząt;
- f) Pojemnik musi być zamknięty podczas hydrolizy na okres co najmniej trzech miesięcy w sposób uniemożliwiający nieuprawnione otwarcie;
- g) Podmiot musi wprowadzić procedury mające na celu zapobieżenie przenoszeniu chorób zakaźnych ludzi lub zwierząt przez personel;
- h) Podmiot musi:
- (i) podjąć środki zapobiegawcze przeciwko ptakom, gryzoniom, owadom i innym szkodnikom;
 - (ii) wprowadzić program zwalczania szkodników poparty dokumentacją.
- i) Podmiot musi prowadzić dokumentację dotyczącą:
- (i) każdego przypadku umieszczenia materiału w pojemniku;
 - (ii) każdego przypadku wybrania zhydrolizowanego materiału z pojemnika;
- j) Podmiot musi opróżniać pojemnik w regularnych odstępach czasu:
- (i) w celu stwierdzenia braku korozji;
 - (ii) w celu zapobiegania wyciekom materiałów płynnych do gleby i wykrycia ewentualnych wycieków;
- k) po zakończonej hydrolizie materiały należy zgromadzić, stosować i usuwać zgodnie z art. 13 lit. a), b) i c) lub art. 13 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.
- l) Proces musi być prowadzony systemem wsadowym.
- m) Jakiegokolwiek inny sposób przetwarzania lub stosowania zhydrolizowanych materiałów, w tym ich stosowanie w glebie, jest niedozwolony.

I. Traktowanie wapnem obornika od świń i drobiu

1. Materiały wyjściowe

W procesie tym można stosować obornik, o którym mowa w art. 9 lit. a) rozporządzenia nr 1069/2009, pochodzący od świń i drobiu.

2. Metoda przetwarzania

- a) Zawartość suchej masy w oborniku należy określić metodą zawartą w normie CEN EN 12880:2000 (*) dotyczącej charakterystyki osadu i określania zawartości suchej masy i wody.

Dla celów tego procesu zawartość suchej masy musi wynosić między 15 % a 70 %.

- b) Należy dodać taką ilość wapna, żeby osiągnąć jedno z połączeń czasu i temperatury, o których mowa w lit. f).
- c) Wielkość cząstek przetwarzanych produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nie może przekraczać 12 mm.

W razie potrzeby należy zmniejszyć wielkość cząstek, aby osiągnąć wymaganą maksymalną wielkość.

- d) Obornik należy mieszać z wapnem palonym (CaO) o reaktywności średniej do wysokiej w ciągu maksymalnie sześciu minut, tak aby zgodnie z kryteriami badania reaktywności nr 5.10 metodą określoną w normie CEN EN 459-2:2002 (**) osiągnąć wzrost temperatury o 40 °C.

Mieszanie musi być wykonane przez dwa mieszalniki ustawione w linii, każdy wyposażony w dwie śruby.

Oba mieszalniki muszą:

- (i) mieć śrubę o średnicy 0,55 m i długości 3,5 m;
- (ii) silnik o mocy 30 kW i prędkość obrotową śruby wynoszącą 156 rpm;
- (iii) zapewniać przerób 10 t/godz.

Średni czas mieszania powinien wynosić około dwóch minut.

- e) Mieszaninę należy mieszać przez co najmniej sześć godzin aż do uzyskania co najmniej dwutonowej pryzmy.
- f) W wyznaczonych w pryzmie punktach monitorowania należy dokonywać ciągłych pomiarów, aby stwierdzić, że wartość pH mieszaniny w pryzmie wyniosła co najmniej 12 w ciągu jednego z poniższych przedziałów czasu, podczas którego należy osiągnąć jedną z odpowiednich poniższych temperatur:
 - (i) 60 °C przez 60 minut; lub
 - (ii) 70 °C przez 30 minut.
- g) Proces musi być prowadzony systemem wsadowym.
- h) Należy wprowadzić procedurę pisemną w oparciu o zasady Analizy Zagrożeń i Krytycznych Punktów Kontroli (HACCP).
- i) Drogą walidacji zgodnej z wymogami przedstawionymi poniżej podmioty mogą wykazać przed właściwym organem, że proces, w którym użyto mieszalnika innego niż ten określony w lit. d), lub z użyciem wapna tlenkowo-magnezowego (CaOMgO) zamiast wapna palonego, jest skuteczny co najmniej w tym samym stopniu, co proces opisany w lit. a)–h).

Walidacja ta musi:

- wykazać, że używając innego urządzenia mieszającego niż to, o którym mowa w lit. d), lub wapna tlenkowo-magnezowego, zależnie od przypadku, wytworzyć można mieszaninę z obornikiem o parametrach pod względem pH, czasu i temperatury określonych w lit. f);
- opierać się na monitorowaniu czasu i temperatury u podstawy, w połowie wysokości i u wierzchołka pryzmy, w reprezentatywnej liczbie punktów monitorowania (co najmniej cztery punkty w obszarze podstawy znajdujące się maksymalnie 10 cm ponad podstawą i maksymalnie 10 cm pod wierzchołkiem obszaru podstawy, jeden punkt w środku w połowie odległości od podstawy do wierzchołka pryzmy i cztery punkty w skrajnym obszarze wierzchołka pryzmy znajdujące się maksymalnie 10 cm pod powierzchnią i maksymalnie 10 cm pod wierzchołkiem pryzmy);
- być przeprowadzona podczas dwóch co najmniej 30-dniowych okresów, z których jeden musi przypadać na zimną porę roku obszaru geograficznego, w którym używa się mieszalnika.

- J. Wieloetapowy proces katalityczny służący produkcji paliw odnawialnych
1. Materiały wyjściowe
 - a) W tym procesie można stosować następujące materiały:
 - (i) tłuszcze wytopione uzyskane z materiału kategorii 2, które zostały przetworzone metodą przetwarzania nr 1 (sterylizacja ciśnieniowa);
 - (ii) olej z ryb lub tłuszcze wytopione uzyskane z materiału kategorii 3, które zostały przetworzone z zastosowaniem:
 - którejkolwiek z metod przetwarzania nr 1–5 lub nr 7; lub
 - w przypadku materiału uzyskanego z oleju z ryb, którejkolwiek z metod przetwarzania nr 1–7;
 - (iii) olej z ryb lub tłuszcze wytopione wytworzone zgodnie z załącznikiem III, odpowiednio sekcja VIII lub XII, do rozporządzenia (WE) nr 853/2004.
 - b) Stosowanie w tym procesie tłuszczów wytopionych uzyskanych z materiału kategorii 1 jest niedozwolone.
 2. Metoda przetwarzania
 - a) Dany tłuszcz wytopiony należy poddać wstępnej obróbce polegającej na:
 - (i) bieleniu odwirowanych materiałów za pomocą filtra ceramicznego;
 - (ii) usunięcia pozostałych nierozpuszczalnych zanieczyszczeń przez filtrację.
 - b) Wstępnie obrobione materiały należy poddać wieloetapowemu procesowi katalitycznemu, który składa się z hydrodeoksygenacji, po którym następuje izomeryzacja.

Materiały te należy poddać ciśnieniu co najmniej 20 barów w temperaturze co najmniej 250 °C przez co najmniej 20 minut.”
- (*) BS EN 12880:2000, Characterization of sludges. Determination of dry residue and water content. Europejski Komitet Normalizacyjny.
- (**) CEN EN 459-2:2002, metoda CEN/TC 51 - Cement i wapno budowlane (CEN EN 459-2:2002 method CEN/TC 51 - Cement and building limes) Europejski Komitet Normalizacyjny
- c) W sekcji 3 pkt 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) lit. b) ppkt (iii) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— uzyskanej z materiału kategorii 3 innego niż materiały, o których mowa w art. 10 lit. p) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 – stosowane jako pasza.«”
 - (ii) dodaje się następujące litery:

„c) wieloetapowy proces katalityczny służący produkcji paliw odnawialnych – mogą być:

 - (i) w przypadku benzyny i innych paliw powstałych w wyniku tego procesu – stosowane jako paliwo bez ograniczeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu (punkt końcowy);
 - (ii) w przypadku gliny zużytej w procesie bielenia i osadu powstałego w wyniku wstępnej obróbki, o której mowa w sekcji 2 pkt J.2 lit. a):
 - usunięte w drodze spalania lub współspalania,
 - przekształcone w biogaz,
 - kompostowane lub stosowane do produkcji produktów pochodnych, o których mowa w art. 36 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009;
 - d) potraktowana wapnem mieszanina obornika pochodzącego od świń i drobiu może być stosowana w glebie jako przetworzony obornik.”;

(3) w załączniku V rozdział III sekcja 3 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku gdy produkty uboczne są przekształcane w biogaz lub kompostowane wraz z materiałami pochodzenia innego niż zwierzęce, właściwy organ może zezwolić podmiotom na pobieranie reprezentatywnych próbek po pasteryzacji, o której mowa w rozdziale I sekcja 1 pkt 1 lit. a), lub po kompostowaniu, o którym mowa w sekcji 2 pkt 2, i przed wymieszaniem z materiałami pochodzenia innego niż zwierzęce w celu monitorowania skuteczności przekształcania lub kompostowania danych produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego.”;

(4) w załączniku VII rozdział II pkt 1, 2 i 3 otrzymują następujące brzmienie:

„1. Wnioski winny zawierać wszelkie niezbędne informacje umożliwiające EFSA ocenę bezpieczeństwa proponowanej metody alternatywnej, a w szczególności zawierać opis:

- kategorii produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, które mają być poddane przetwarzaniu przy pomocy danej metody,
- całego procesu,
- związanych z tym procesem zagrożeń biologicznych dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz
- stopnia zmniejszenia ryzyka, jaki można osiągnąć w wyniku danego procesu.

2. Ponadto we wniosku, o którym mowa w pkt 1, należy:

- a) wskazać właściwe ustępy w art. 8, 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, w tym fizyczny charakter tych materiałów, oraz w odpowiednich przypadkach, podać informacje o ewentualnej wstępnej obróbce, której poddano te materiały, oraz o materiałach pochodzenia innego niż zwierzęce, które mają być zastosowane w danym procesie;
- b) zawrzeć protokół HACCP i diagram przepływu w przejrzysty sposób pokazujący kolejne etapy procesu, określający parametry, które należy osiągnąć w celu inaktywacji odpowiednich czynników chorobotwórczych, takie jak temperatura, ciśnienie, czas działania, poziom wyregulowania odczynu pH i wielkość cząstek, i zawierający dodatkowo arkusze danych technicznych dotyczących urządzeń zastosowanych w danym procesie;
- c) wskazać i scharakteryzować zagrożenia biologiczne dla zdrowia ludzi i zwierząt związane z kategoriami produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, które mają być poddane przetwarzaniu przy pomocy danej metody;
- d) wykazać, że najbardziej odporne zagrożenia biologiczne związane z kategorią przetwarzanych materiałów są zmniejszone we wszelkich produktach powstałych w wyniku przedmiotowego procesu, w tym w ściekach, w stopniu co najmniej równym temu osiągniętemu przez zastosowanie norm przetwarzania określonych w niniejszym rozporządzeniu dla tej samej kategorii produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego. Stopień zmniejszenia ryzyka należy ustalić przy pomocy zwalidowanych pomiarów bezpośrednich, chyba że dopuszczalne jest modelowanie lub porównanie z innymi procesami.

3. Dokonanie zwalidowanych pomiarów bezpośrednich, o których mowa w pkt 2 lit. d) powyżej, oznacza:

- a) dokonanie pomiarów zmniejszenia żywotności lub zakaźności: endogenicznych organizmów wskaźnikowych podczas procesu, gdzie wskaźnik jest:
 - stale obecny w surowcu w dużych ilościach,
 - nie mniej odporny na zabójcze działanie procesu przetwarzania, ale również nie znacznie bardziej odporny niż czynniki chorobotwórcze, do monitorowania których jest wykorzystywany,
 - stosunkowo łatwy do oznaczenia ilościowego, do zidentyfikowania i do potwierdzenia jako obecny; lub
- b) użycie dobrze scharakteryzowanego organizmu testowego lub wirusa wprowadzonego w odpowiedniej próbie testowej do materiału początkowego.

Jeżeli obróbka składa się z wielu etapów, należy ocenić stopień, w jakim skutki każdego etapu zmniejszającego miano zakaźności się sumują, lub też ocenić, czy wcześniejsze etapy procesu mogą zmniejszyć skuteczność etapów późniejszych;

c) przedstawienie pełnych wyników przez:

- (i) szczegółowy opis zastosowanej metody;

- (ii) opis rodzaju próbek, które przeanalizowano;
 - (iii) wykazanie, że liczba przeanalizowanych próbek jest reprezentatywna;
 - (iv) uzasadnienie liczby przeprowadzonych badań oraz wyboru punktów pomiaru;
 - (v) wskazanie czułości i swoistości użytych metod wykrywania;
 - (vi) przedstawienie danych na temat powtarzalności i zmienności statystycznej pomiarów dokonanych w czasie badań;
 - (vii) uzasadnienie adekwatności zastępników prionów, jeśli zostały użyte;
 - (viii) wykazanie w przypadku użycia modeli lub porównania z innymi procesami przy braku bezpośrednich pomiarów, że czynniki zmniejszenia ryzyka są dobrze znane, a model zmniejszenia ryzyka ustalony;
 - (ix) przedstawienie, dla całego procesu, danych na temat bezpośrednich pomiarów wszystkich czynników prowadzących do zmniejszenia ryzyka, z których to danych wynika, że czynniki te są stosowane jednorodnie w całej przetwarzanej partii.
4. Plan HACCP, o którym mowa w ust. 2 lit. b), musi być oparty na kluczowych parametrach, które są stosowane dla zmniejszenia ryzyka, w szczególności na:

- temperaturze,
- ciśnieniu,
- czasie oraz
- kryteriach mikrobiologicznych.

Należy określić wartości graniczne zachowane w planie HACCP, oparte na wynikach walidacji eksperymentalnej lub na dostarczonym modelu.

Jeśli właściwe działanie procesu można wykazać tylko w odniesieniu do parametrów technicznych, które związane są bezpośrednio z urządzeniami stosowanymi w danym procesie, w planie HACCP należy również zawrzeć ograniczenia techniczne, których należy przestrzegać, w szczególności pobór energii, liczba suwów pompy i dozowanie chemikaliów.

Należy podać informacje o wartościach granicznych i parametrach technicznych, które muszą być monitorowane i rejestrowane w sposób ciągły lub w określonych odstępach czasu, oraz o metodach dokonywania pomiarów i monitorowania.

Należy wziąć pod uwagę zmienność parametrów w typowych warunkach produkcji.

Plan HACCP musi odzwierciedlać normalne i nietypowe lub kryzysowe warunki działania, w tym awarie procesu, i określać możliwe środki zaradcze, które należy przedsięwziąć w przypadku nietypowych lub kryzysowych warunków działania.

5. Wniosek musi również zawierać wyczerpujące informacje na temat:
- a) ryzyka związanego z procesami współzależnymi, w szczególności na temat wyniku oceny możliwych czynników pośrednich, które mogą:
 - (i) wywierać wpływ na poziom zmniejszenia ryzyka wynikającego z danego procesu;
 - (ii) wynikać z transportu lub przechowywania jakichkolwiek produktów powstałych w wyniku danego procesu oraz bezpiecznego usuwania tych produktów, w tym ścieków;

- b) ryzyka związanego z przeznaczeniem końcowym produktów, w szczególności
- (i) przeznaczenia końcowego wszelkich produktów powstałych w wyniku danego procesu;
 - (ii) prawdopodobne zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz możliwy wpływ na środowisko należy ocenić na podstawie stopnia zmniejszenia ryzyka oszacowanego zgodnie z pkt 2 lit. d).
6. Do wniosku należy dołączyć dokumentację zawierającą w szczególności:
- a) diagram przepływu pokazujący działanie procesu;
 - b) dokumentację, o której mowa w pkt 2 lit. d), jak również inną dokumentację na poparcie informacji przekazanych w ramach przedmiotowego wniosku, określonych w pkt 2.
7. Wniosek powinien zawierać dane kontaktowe zainteresowanej strony, w tym nazwę lub nazwisko, pełen adres, a także numer telefonu, faksu lub adres poczty elektronicznej osoby odpowiedzialnej jako zainteresowana strona lub w jej imieniu.”;
- (5) w załączniku VIII wprowadza się następujące zmiany:
- a) w rozdziale II pkt 2 lit. b) ppkt (xvii) zastępuje się poniższym tekstem:
 - „(xvii) w przypadku przedmiotów wystawowych – napis »przedmiot wystawowy nie do spożycia przez ludzi« zamiast napisu określonego w lit. a);
 - (xviii) w przypadku oleju z ryb przeznaczonego do wytwarzania produktów leczniczych, o którym mowa w załączniku XIII rozdział XIII – napis »olej z ryb przeznaczony do wytwarzania produktów leczniczych« zamiast napisu określonego w lit. a);
 - (xix) w przypadku obornika traktowanego wapnem, o którym mowa w załączniku IV rozdział IV sekcja 2 pkt I – napis »mieszanka obornika i wapna«.”;
 - b) w rozdziale V pkt 3 lit. d) ppkt (ii) zastępuje się poniższym tekstem:
 - „(ii) są przeznaczone do badań i innych szczególnych celów określonych w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, zatwierdzonych przez właściwy organ;
 - e) paliwa odnawialne wytworzone z tłuszczów wytopionych uzyskanych z materiałów kategorii 2, zgodnie z załącznikiem IV rozdział IV sekcja 2 pkt J.”;
- (6) w załączniku XI rozdział I sekcja 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:
- „Wprowadzanie do obrotu przetworzonego obornika, produktów pochodnych uzyskanych z przetworzonego obornika oraz guana nietoperzy podlega poniższemu warunkom. Ponadto, w przypadku guana nietoperzy wymaga się zgody państwa członkowskiego przeznaczenia, o której mowa w art. 48 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.”;
- (7) W załączniku XIII dodaje się rozdział XIII w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ XIII

Szczegółowe wymogi dotyczące oleju z ryb przeznaczonego do wytwarzania produktów leczniczych

Punkt końcowy dla oleju z ryb przeznaczonego do wytwarzania produktów leczniczych

Olej z ryb uzyskany z materiałów określonych w załączniku X rozdział II sekcja 3 pkt A.2, który został odkwaszony roztworem NaOH w temperaturze co najmniej 80 °C i który został następnie oczyszczony przez destylację w temperaturze co najmniej 200 °C, może być wprowadzony do obrotu w celu wytwarzania produktów leczniczych bez ograniczeń przewidzianych niniejszym rozporządzeniem.”;

(8) w załączniku XIV wprowadza się następujące zmiany:

a) w rozdziale I wprowadza się następujące zmiany:

(i) w sekcji 1 wprowadza się następujące zmiany:

— w ustępie wprowadzającym lit. e) zastępuje się następującym tekstem:

„e) w miejscu wprowadzenia do Unii, w którym odbywają się kontrole weterynaryjne, musi im towarzyszyć dokument zgodny z wzorem, o którym mowa w kolumnie »Świadectwa/wzory dokumentów« w tabeli 1;

f) muszą one pochodzić z przedsiębiorstwa lub zakładu, który jest zarejestrowany lub zatwierdzony przez właściwy organ państwa trzeciego, w zależności od danego przypadku, i który jest zawarty w wykazie przedsiębiorstw i zakładów, o których mowa w art. 30.”;

— w tabeli 1 wiersz 1 opis produktu w drugiej kolumnie otrzymuje brzmienie:

„Przetworzone białko zwierzęce, w tym mieszanki i produkty inne niż karma dla zwierząt domowych zawierająca takie białko, oraz mieszanki paszowe zawierające takie białko w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 767/2009”;

(ii) w sekcji 2 tytuł otrzymuje brzmienie:

„Przywód przetworzonego białka zwierzęcego, w tym mieszanek i produktów innych niż karma dla zwierząt domowych zawierająca takie białko, oraz mieszanek paszowych zawierających takie białko w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 767/2009”;

b) w rozdziale II wprowadza się następujące zmiany:

(i) w sekcji 1 wprowadza się następujące zmiany:

— w ustępie wprowadzającym lit. d) i e) zastępuje się następującym tekstem:

„d) muszą one pochodzić z przedsiębiorstwa lub zakładu, który jest zarejestrowany lub zatwierdzony przez właściwy organ państwa trzeciego, w zależności od danego przypadku, i który jest zawarty w wykazie przedsiębiorstw i zakładów, o których mowa w art. 30; oraz

e) podczas transportu do miejsca wprowadzenia do Unii, w którym odbywają się kontrole weterynaryjne, musi im towarzyszyć świadectwo zdrowia, o którym mowa w kolumnie »Świadectwa i wzory dokumentów« w tabeli 1; lub

f) w miejscu wprowadzenia do Unii, w którym odbywają się kontrole weterynaryjne, musi im towarzyszyć dokument zgodny z wzorem, o którym mowa w kolumnie »Świadectwa i wzory dokumentów« w tabeli 2.”;

— w tabeli 2 wiersz 17 otrzymuje brzmienie:

„17	Tłuszcze wytopione do niektórych zastosowań poza łańcuchem paszowym dla zwierząt gospodarskich	<p>a) W przypadku materiałów przeznaczonych do produkcji biodiesla: materiały kategorii 1, 2 i 3, o których mowa w art. 8, 9 i 10;</p> <p>b) W przypadku materiałów przeznaczonych do produkcji paliw odnawialnych, o których mowa w załączniku IV rozdział IV sekcja 2 pkt J: materiały kategorii 2 i 3, o których mowa w art. 9 i 10;</p> <p>c) w przypadku materiałów przeznaczonych do produkcji nawozów organicznych i polepszaczy gleby: materiały kategorii 2, o których mowa w art. 9 lit. c) i d) oraz lit. f) ppkt (i), a także materiały kategorii 3, o których mowa w art. 10, z wyjątkiem lit. c) oraz p).</p> <p>d) w przypadku materiałów przeznaczonych do innych celów: materiały kategorii 1, o których mowa w art. 8 lit. b), c) i d), materiały kategorii 2, o których mowa w art. 9 lit. c), d) oraz lit. f) ppkt (i), a także materiały kategorii 3, o których mowa w art. 10, z wyjątkiem lit. c) oraz p).</p>	Tłuszcze wytopione muszą spełniać wymogi ustanowione w sekcji 9.	Państwa trzecie wymienione w załączniku II część 1 do rozporządzenia (UE) nr 206/2010 oraz, w przypadku materiałów pochodzących od ryb, państwa trzecie wymienione w załączniku II do decyzji 2006/766/WE.	Załącznik XV, rozdział 10(B).”
-----	--	---	--	--	--------------------------------

(ii) sekcja 9 lit. a) ppkt (iii) zastępuje się następującym tekstem:

„(iii) w przypadku materiałów przeznaczonych do produkcji paliw odnawialnych, o których mowa w załączniku IV rozdział IV sekcja 2 pkt J do niniejszego rozporządzenia – z materiałów kategorii 2, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, i z materiałów kategorii 3, o których mowa w art. 10 tego rozporządzenia;

(iv) w przypadku innych materiałów – z materiałów kategorii 1, o których mowa w art. 8 lit. b), c) i d) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, z materiałów kategorii 2, o których mowa w art. 9 lit. c) i d) oraz lit. f) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, albo z materiałów kategorii 3, innych niż materiały, o których mowa w art. 10 lit. c) i p) tego rozporządzenia;”

(9) w załączniku XV rozdział 10(B) otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 10(B)

Świadectwo zdrowia

Dla tłuszczów wytopionych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi do niektórych zastosowań poza łańcuchem paszowym, na potrzeby wysyłki do Unii Europejskiej lub przewozu tranzytowego przez jej terytorium ⁽²⁾

PAŃSTWO:

Świadectwo weterynaryjne dla UE

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Tel.		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a.						
			I.3. Właściwy organ centralny								
			I.4. Właściwy organ lokalny								
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy Tel.		I.6. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę w UE Nazwa Adres Kod pocztowy Tel.								
	I.7. Państwo pochodzenia		Kod ISO	I.8. Region pochodzenia		Kod	I.9. Państwo przeznaczenia	Kod ISO	I.10. Region przeznaczenia		Kod
	I.11. Miejsce pochodzenia Nazwa Adres Numer zatwierdzenia Nazwa Adres Numer zatwierdzenia Nazwa Adres Numer zatwierdzenia				I.12. Miejsce przeznaczenia Nazwa Adres Kod pocztowy Skład celny ☐ Numer zatwierdzenia						
	I.13. Miejsce załadunku				I.14. Data wyjazdu						
	I.15. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie Dokumenty towarzyszące				I.16. Punkt kontroli granicznej na granicy UE						
					I.17.						
	I.18. Opis towaru				I.19. Kod towaru (kod HS)						
				I.20. Ilość							
I.21. Temperatura produktu Otoczenia ☐ Schłodzony ☐ Zamrożony ☐				I.22. Liczba opakowań							
I.23. Nr plomby/kontenera				I.24. Rodzaj opakowań							
I.25. Towar certyfikowany dla: Użycia technicznego ☐											
I.26. Tranzyt przez UE do państwa trzeciego ☐ Państwo trzecie				Kod ISO		I.27. Przywóz lub dopuszczenie na teren UE ☐					
I.28. Oznakowanie towaru											
Gatunek (nazwa naukowa)		Rodzaj towaru	Numer zatwierdzenia zakładu Zakład produkcyjny		Liczba opakowań	Waga netto	Numer partii				

PAŃSTWO		Tłuszcze wytopione nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi do niektórych zastosowań poza łańcuchem paszowym			
	II.	Informacje dot. zdrowia	<table border="1"> <tr> <td>II.a. Numer referencyjny świadectwa</td> <td>II.b.</td> </tr> </table>	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.				
Część II: Zaświadczenie		<p>Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, oświadczam, że przeczytałem i zrozumiałem rozporządzenie (WE) nr 1069/2009^(1a), w szczególności jego art. 8, 9 i 10, oraz rozporządzenie (UE) nr 142/2011^(1b), w szczególności jego załącznik XIV rozdział II, i zaświadczam, że tłuszcze wytopione opisane powyżej:</p>			
	II.1.	składają się z tłuszczów wytopionych nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, które spełniają poniższe wymagania dotyczące zdrowia;			
	II.2.	zostały przygotowane wyłącznie z następujących produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego:			
	II.2.1.	w przypadku materiałów przeznaczonych do produkcji biodiesla – produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 8, 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009;			
	II.2.2.	w przypadku materiałów przeznaczonych do produkcji paliw odnawialnych, o których mowa w załączniku IV rozdział IV sekcja 2 pkt J do rozporządzenia (UE) nr 142/2011 – produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w art. 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009;			
	II.2.3.	w przypadku materiałów przeznaczonych do innych celów:			
	(2)	[- z produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego zawierających pozostałości zatwierdzonych substancji lub zanieczyszczeń w ilościach przekraczających dozwolone poziomy, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 96/23/WE;]			
	(2)lub	[- z produktów pochodzenia zwierzęcego, które zostały uznane za nienadające się do spożycia przez ludzi z powodu obecności ciał obcych w tych produktach;]			
	(2)lub	[- ze zwierząt i części zwierząt, innych niż te określone w art. 8 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, które padły z innych przyczyn niż ubój lub uśmiercenie z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi, w tym zwierząt uśmierconych w celu zwalczania chorób;]			
	(2)lub	[- tusz i części tusz zwierząt poddanych ubojowi lub, w przypadku zwierząt łownych, całych ciał uśmierconych zwierząt lub ich części, które nadają się do spożycia przez ludzi zgodnie z przepisami unijnymi, lecz nie są przeznaczone do spożycia przez ludzi z powodów handlowych;]			
(2)lub	[- tusz i następujących części pochodzących albo ze zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni i zostały uznane za nadające się do uboju w celu spożycia przez ludzi w następstwie kontroli przedubojowej, albo całych ciał i ich następujących części pochodzących ze zwierząt łownych uśmierconych z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zgodnie z przepisami unijnymi:				
	(i) tusze lub całe ciała zwierząt i ich części odrzucone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z przepisami unijnymi, lecz które nie wykazywały żadnych objawów choroby przenoszonej na ludzi lub zwierzęta;				
	(ii) łby drobiu;				
	(iii) skóry i skórki, łącznie ze skrawkami i obrzynkami, rogi i stopy, łącznie z paliczkami oraz kośćmi nadgarstka i śródgarstka, kośćmi stopy i śródstopia zwierząt innych niż przeżuwacze;				
	(iv) szczecina świńska;				
	(v) pióra;]				
(2)lub	[- krwi zwierząt, które nie wykazywały żadnych objawów choroby przenoszonej przez krew na ludzi lub zwierzęta, uzyskanej ze zwierząt innych niż przeżuwacze, które zostały poddane ubojowi w rzeźni, po uznaniu ich za nadające się do uboju z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi w następstwie kontroli przedubojowej zgodnie z przepisami unijnymi;]				

PAŃSTWO **Tłuszcze wytopione nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi do niektórych zastosowań poza łańcuchem paszowym**

II. Informacje dot. zdrowia	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
(2)lub [- produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego powstałych podczas wytwarzania produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, w tym odtuszczonych kości, skwarków i osadu z centrifug lub separatorów otrzymanego w procesie przetwarzania mleka;]		
(2)lub [- produktów pochodzenia zwierzęcego lub środków spożywczych zawierających produkty pochodzenia zwierzęcego, które nie są już przeznaczone do spożycia przez ludzi z powodów handlowych lub w wyniku problemów powstałych podczas produkcji lub wad w pakowaniu lub innych wad, które nie stanowią żadnego zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt;]		
(2)lub [- karmy dla zwierząt domowych oraz materiałów paszowych pochodzenia zwierzęcego lub materiałów paszowych zawierających produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty pochodne, które nie nadają się już do skarmiania z powodów handlowych lub w wyniku problemów powstałych podczas produkcji lub wad w pakowaniu lub innych wad, które nie stanowią żadnego zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt;]		
(2)lub [- krwi, łożyska, wełny, piór, sierści, rogów, ścinków z kopyt i surowego mleka pochodzącego od żywych zwierząt, które nie wykazywały objawów żadnej choroby przenoszonej przez ten produkt na ludzi lub zwierzęta;]		
(2)lub [- zwierząt wodnych i części takich zwierząt, z wyjątkiem ssaków morskich, które nie wykazywały żadnych objawów chorób przenoszonych na ludzi lub zwierzęta;]		
(2)lub [- produktów ubocznych ze zwierząt wodnych pochodzących z przedsiębiorstw lub zakładów wytwarzających produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi;]		
(2)lub [- następującego materiału pochodzącego ze zwierząt, które nie wykazywały żadnych objawów choroby przenoszonej przez ten materiał na ludzi lub zwierzęta: (i) muszle i skorupy skorupiaków i małż z tkanką miękką lub mięsem; (ii) materiały pochodzące ze zwierząt lądowych: — produkty uboczne z wylęgarni, — jaja, — jajeczne produkty uboczne, w tym skorupy jaj; (iii) jednodniowe kurczęta uśmiercone w celach handlowych;]		
(2)lub [- bezkręgowców wodnych i lądowych, innych niż gatunki chorobotwórcze dla ludzi lub zwierząt;]		
(2)lub [- zwierząt należących do rzędów <i>Rodentia</i> i <i>Lagomorpha</i> i ich części, z wyjątkiem materiału kategorii 1, o którym mowa w art. 8 lit. a) ppkt (iii), (iv) i (v), i materiału kategorii 2, o którym mowa w art. 9 lit. a)–g) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009;]		
(2)lub [- skór i skórek, kopyt, piór, wełny, rogów, sierści i futra pochodzących od martwych zwierząt niewykazujących żadnych objawów choroby przenoszonej przez ten produkt na ludzi i zwierzęta;]		
(2)lub [- tkanki tłuszczowej ze zwierząt, które nie wykazywały żadnych objawów choroby przenoszonej przez tę tkankę na ludzi lub zwierzęta, poddanych ubojowi w rzeźni i uznanych za nadające się do uboju z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi w następstwie kontroli przedubojowej zgodnie z przepisami unijnymi;]		
II.2.4. w przypadku materiałów przeznaczonych do celów innych niż produkcja nawozów organicznych lub polepszaczy gleby lub paliw odnawialnych, o których mowa w załączniku IV rozdział IV sekcja 2 pkt J do rozporządzenia (UE) nr 142/2011:		
(2) [- materiału szczególnego ryzyka w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 999/2001;]		

Tłuszcze wytopione nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi do niektórych zastosowań poza łańcuchem paszowym

PAŃSTWO

II.	Informacje dot. zdrowia	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
	(2)lub [- całych ciał lub części martwych zwierząt zawierających materiał szczególnego ryzyka, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 999/2001, w momencie ich usuwania;]		
	(2)lub [- produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego pochodzących ze zwierząt, które zostały poddane nielegalnym zabiegom w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. d) dyrektywy 96/22/WE lub nielegalnemu leczeniu w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 96/23/WE;]		
	(2)lub [- produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego zawierających pozostałości innych substancji i substancji skażających środowisko wymienionych w wykazie grupy B 3 w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE, jeżeli takie pozostałości występują w ilościach przekraczających poziomy określone w przepisach unijnych lub, w przypadku ich braku, w przepisach państwa członkowskiego przywozu;]		
II.3.	tłuszcze wytopione:		
	a) zostały poddane przetwarzaniu zgodnie z metodą określoną w załączniku IV rozdział III do rozporządzenia (UE) nr 142/2011 celem zniszczenia czynników chorobotwórczych;		
	b) przed wysyłką do Unii Europejskiej zostały oznaczone za pomocą triheptanianu glicerolu (GTH), tak aby jednorodnie rozłożone minimalne stężenie wynosiło co najmniej 250 mg GTH na kg tłuszczu,		
	c) w przypadku tłuszczów wytopionych pozyskanych od przeżuwaczy nierozpuszczalne zanieczyszczenia przekraczające 0,15 % wagowo zostały usunięte,		
	d) były przewożone w warunkach zapobiegających ich zanieczyszczeniu oraz		
	e) ich opakowania lub kontenery opatrzone są etykietą z informacją „NIEPRZEZNACZONE DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI ANI ZWIERZĘTA”;		
II.4.	w przypadku materiałów przeznaczonych do produkcji nawozów organicznych lub polepszaczy gleby lub paliw odnawialnych, o których mowa w załączniku IV rozdział IV sekcja 2 pkt J do rozporządzenia (UE) nr 142/2011:		
	(2) [produkt nie zawiera ani nie został uzyskany z materiału szczególnego ryzyka, o którym mowa w załączniku V do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 ⁽³⁾ , ani z mechanicznie odkostnionego mięsa bydła, owiec lub kóz, a zwierzęta, z których uzyskano ten produkt, nie zostały poddane ubojowi po ogluszeniu poprzez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki ani uśmiercone z zastosowaniem tej samej metody, ani poddane ubojowi poprzez uszkodzenie tkanki ośrodkowego układu nerwowego za pomocą wydłużonego narzędzia w kształcie pręta wprowadzonego do jamy czaszki.]		
	(2)albo [produkt nie zawiera i nie został uzyskany z materiału bydłowego, owczego ani koziego innego niż materiał pochodzący od zwierząt, które urodziły się, były nieprzerwanie chowane i zostały poddane ubojowi w państwie lub regionie sklasyfikowanym zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 999/2001 jako państwo lub region o znikomym ryzyku występowania BSE.]		
<i>Uwagi</i>			
Część I:			
— Rubryka I.6.: osoba odpowiedzialna za przesyłkę w UE: wypełnić jedynie w przypadku świadectwa dla przesyłki tranzytowej; można wypełnić w przypadku świadectwa dla przesyłki importowanej.			
— Rubryki I.11. i I.12.: numer zatwierdzenia: numer zatwierdzenia przedsiębiorstwa lub zakładu, który został wydany przez właściwe organy.			
— Rubryka I.12.: miejsce przeznaczenia: wypełnić jedynie w przypadku świadectwa dotyczącego tranzytu. Produkty przewożone tranzytem mogą być przechowywane jedynie w wolnych obszarach celnych, składach wolnocłowych i składach celnych.			
— Rubryka I.15.: numer rejestracyjny (wagony kolejowe lub kontener i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwa (statek); podać informację w przypadku rozładunku i ponownego załadunku.			
— Rubryka I.19.: podać właściwy kod HS: 15.02; 15.03; 15.04; 15.05; 15.06; 15.16.10; 15.17 lub 15.18.			

Tłuszcze wytopione nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi do niektórych zastosowań poza łańcuchem paszowym		
PAŃSTWO	II. Informacje dot. zdrowia	II.a. Numer referencyjny świadectwa
		II.b.
<p>— Rubryka I.23.: w przypadku kontenerów masowych podać numer kontenera oraz numer plomby (jeżeli dotyczy).</p> <p>— Rubryka I.25.: użycie techniczne: użycie do celów innych niż spożycie przez zwierzęta.</p> <p>— Rubryki I.26. i I.27.: wypełnić zależnie od tego, czy jest to świadectwo tranzytowe, czy przywozowe.</p> <p>— Rubryka I.28.: zakład produkcyjny: podać numer rejestracyjny zakładu obróbki/przetwórczego.</p> <p>Część II:</p> <p>(^{1a}) Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1.</p> <p>(^{1b}) Dz.U. L 54 z 26.2.2011, s. 1.</p> <p>(²) Niepotrzebne skreślić.</p> <p>(³) Dz.U. L 147 z 31.5.2001, s. 1.</p> <p>— Podpis i pieczęć muszą być innego koloru niż kolor druku.</p> <p>— Uwaga dla osoby odpowiedzialnej za przesyłkę w UE: niniejsze świadectwo służy jedynie celom weterynaryjnym i musi towarzyszyć przesyłce do momentu przybycia do punktu kontroli granicznej.</p>		
<p>Urzędowy lekarz weterynarii lub urzędowy inspektor</p> <p>Imię i nazwisko (wielkimi literami):</p> <p>Data:</p> <p>Pieczęć:</p> <p>Kwalifikacje i tytuł:</p> <p>Podpis:"</p>		

(10) w załączniku XVI rozdział III dodaje się sekcję 11 w brzmieniu:

„Sekcja 11

Kontrole urzędowe dotyczące hydrolizy przed usunięciem materiału

Właściwy organ przeprowadza kontrole w zakładach, w których wykonuje się hydrolizę przed usunięciem materiału, zgodnie z załącznikiem IV rozdział IV sekcja 2 pkt H.

W celu uzgodnienia ilości zhydrolizowanego materiału, który wysłano i który usunięto, kontrole obejmują kontrolę dokumentacji:

- a) dotyczącej ilości materiału hydrolizowanego w zakładzie;
- b) w przedsiębiorstwach lub zakładach, w których usuwa się zhydrolizowany materiał.

Kontrole prowadzi się regularnie na podstawie oceny ryzyka.

W okresie pierwszych dwunastu miesięcy działalności kontrola w zakładzie, w którym znajduje się pojemnik do hydrolizy, odbywa się za każdym razem, kiedy zhydrolizowany materiał jest wybierany z pojemnika.

Po upływie pierwszych dwunastu miesięcy działalności kontrola w takim zakładzie odbywa się za każdym razem, kiedy pojemnik jest opróżniany i sprawdzany pod kątem obecności korozji i wycieków zgodnie z załącznikiem IV rozdział IV sekcja 2 pkt H lit. j).”

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 750/2011**z dnia 29 lipca 2011 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 lipca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lipca 2011 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	AR	23,8
	ZA	27,3
	ZZ	25,6
0707 00 05	TR	100,6
	ZZ	100,6
0709 90 70	TR	111,7
	ZZ	111,7
0805 50 10	AR	64,9
	CL	79,0
	TR	60,0
	UY	68,2
	ZA	79,9
	ZZ	70,4
0806 10 10	CL	54,3
	EG	155,4
	MA	137,5
	TN	223,5
	TR	175,1
	ZA	69,4
	ZZ	135,9
0808 10 80	AR	93,7
	BR	83,5
	CL	87,3
	CN	77,5
	NZ	110,7
	US	131,3
	ZA	92,9
	ZZ	96,7
0808 20 50	AR	74,9
	CL	109,2
	CN	75,8
	NZ	148,5
	ZA	109,1
	ZZ	103,5
0809 10 00	IL	240,3
	TR	174,5
	XS	83,4
	ZZ	166,1
0809 20 95	CL	267,8
	TR	282,9
	ZZ	275,4
0809 30	TR	174,8
	ZZ	174,8
0809 40 05	BA	51,5
	IL	148,6
	XS	57,7
	ZA	70,8
	ZZ	82,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 751/2011**z dnia 29 lipca 2011 r.****zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (UE) nr 867/2010 na rok gospodarczy 2010/2011**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Kwoty cen reprezentatywnych oraz dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru

surowego oraz niektórych syropów zostały ustalone na rok gospodarczy 2010/2011 rozporządzeniem Komisji (UE) nr 867/2010 ⁽³⁾. Te ceny i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 728/2011 ⁽⁴⁾.

(2) Zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 951/2006 dane, którymi dysponuje obecnie Komisja, stanowią podstawę do korekty wymienionych kwot,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne mające zastosowanie w ramach przywozu produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone na rok gospodarczy 2010/2011 rozporządzeniem (UE) nr 867/2010, zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 30 lipca 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.⁽³⁾ Dz.U. L 259 z 1.10.2010, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 194 z 26.7.2011, s. 29.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione kwoty cen reprezentatywnych i dodatkowych należności celnych przywózowych dla cukru białego, cukru surowego oraz produktów objętych kodem CN 1702 90 95, obowiązujące od dnia 30 lipca 2011 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	49,99	0,00
1701 11 90 ⁽¹⁾	49,99	0,00
1701 12 10 ⁽¹⁾	49,99	0,00
1701 12 90 ⁽¹⁾	49,99	0,00
1701 91 00 ⁽²⁾	56,48	0,53
1701 99 10 ⁽²⁾	56,48	0,00
1701 99 90 ⁽²⁾	56,48	0,00
1702 90 95 ⁽³⁾	0,56	0,19

⁽¹⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt III załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽²⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽³⁾ Stawka dla zawartości sacharozy wynoszącej 1 %.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 752/2011**z dnia 29 lipca 2011 r.****ustalające należności celne przywózowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 1 sierpnia 2011 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 642/2010 z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywózowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 przewiduje, że należność celna przywózowa na produkty oznaczone kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002, ex 1005 inne niż ziarna hybrydowe oraz ex 1007 inne niż hybrydy do siewu, jest równa cenie interwencyjnej obowiązującej na takie produkty w przywozie, powiększonej o 55 %, minus cena importowa CIF stosowana wobec danej przesyłki. Należności te nie mogą jednak przekroczyć konwencyjnej stawki celnej określonej na podstawie Nomenklatury scalonej.

- (2) Artykuł 136 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 stanowi, że do celów obliczenia należności celnych przywózowych, o których mowa w ust. 1 wspomnianego artykułu, reprezentatywne ceny przywózowe CIF ustanawiane są regularnie dla produktów określonych w tym ustępie.
- (3) Zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010 ceną do obliczania należności przywózowej produktów oznaczonych kodami CN 1001 10 00, 1001 90 91, ex 1001 90 99 (pszenica zwyczajna wysokiej jakości), 1002 00, 1005 10 90, 1005 90 00 i 1007 00 90 jest dzienna reprezentatywna cena CIF w przywozie ustalona w sposób określony w art. 5 wspomnianego rozporządzenia.
- (4) Należy ustalić należności celne przywózowe na okres od dnia 1 sierpnia 2011 r., mające zastosowanie do czasu wejścia w życie nowych ustaleń,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Od dnia 1 sierpnia 2011 r. należności celne przywózowe w sektorze zbóż, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, ustala się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia na podstawie czynników określonych w załączniku II.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 187 z 21.7.2010, s. 5.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 1 sierpnia 2011 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywozowa ⁽¹⁾ (EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	ŻYTO	0,00
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	0,00
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	0,00
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	0,00

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Unii przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 642/2010, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym lub na Morzu Czarnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Zjednoczonym Królestwie lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

15.7.2011-28.7.2011

1. Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

(EUR/t)

	Pszenvica zwyczajna ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenvica twarda wysokiej jakości	Pszenvica twarda średniej jakości ⁽²⁾	Pszenvica twarda niskiej jakości ⁽³⁾
Gielda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—
Notowanie	228,97	190,16	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	386,59	376,59	356,59
Premia za Zatokę	—	21,69	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	57,12	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 5 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 642/2010).

2. Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 642/2010:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 18,33 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 49,88 EUR/t

DYREKTYWY

DYREKTYWA KOMISJI 2011/73/UE

z dnia 29 lipca 2011 r.

zmieniająca, w celu dostosowania do postępu technicznego, załączniki I i V do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/121/WE w sprawie nazewnictwa wyrobów włókienniczych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

1) w załączniku I dodaje się wiersz 49 w brzmieniu:

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/121/WE z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie nazewnictwa wyrobów włókienniczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 15 ust. 1,

„49.	Dwuskładnikowe włókno polipropylenowo-poliamidowe	włókno dwuskładnikowe składające się z osadzonych w matrycy polipropylenowej fibryl (włóknistych struktur) poliamidowych, stanowiących 10–25 % masy włókna”;
------	---	--

a także mając na uwadze, co następuje:

2) w załączniku V dodaje się pozycję 49 w brzmieniu:

(1) Dyrektywa 2008/121/WE określa zasady etykietowania lub znakowania wyrobów w odniesieniu do zawartości włókien tekstylnych w celu ochrony interesów konsumenta. Wyroby włókiennicze mogą być wprowadzane do obrotu w Unii, wyłącznie jeżeli są zgodne z przepisami tej dyrektywy.

„49.	Dwuskładnikowe włókno polipropylenowo-poliamidowe	1,00”.
------	---	--------

(2) Z uwagi na najnowsze wyniki prac technicznej grupy roboczej, w celu dostosowania dyrektywy 2008/121/WE do postępu technicznego konieczne jest dodanie dwuskładnikowego włókna polipropylenowo-poliamidowego do wykazu włókien ustanowionego w załącznikach I i V do tej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 30 lipca 2012 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

(3) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2008/121/WE.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

(4) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Komitetu ds. Dyrektyw Odnoszących się do Nazewnictwa i Etykietowania Wyrobów Włókienniczych,

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2008/121/WE wprowadza się następujące zmiany:

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 19 z 23.1.2009, s. 29.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

DYREKTYWA KOMISJI 2011/74/UE**z dnia 29 lipca 2011 r.****zmieniająca, w celu dostosowania do postępu technicznego, załącznik II do dyrektywy 96/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych metod analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 96/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. w sprawie niektórych metod analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2008/121/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie nazewnictwa wyrobów włókienniczych ⁽²⁾ wprowadzono wymóg etykietowania ze wskazaniem składu włókien w wyrobach włókienniczych oraz przeprowadzania analiz mających na celu kontrolę zgodności tych wyrobów z oznaczeniami podanymi na etykiecie.
- (2) W dyrektywie 96/73/WE określono jednolite metody analizy ilościowej dwuskładnikowych mieszanek włókien tekstylnych.
- (3) Na podstawie najnowszych wyników prac technicznej grupy roboczej dyrektywa 2008/121/WE została dostosowana do postępu technicznego poprzez dodanie dwuskładnikowego włókna polipropylenowo-poliamidowego do wykazu włókien ustanowionego w załącznikach I i V do tej dyrektywy.
- (4) Konieczne jest zatem ustalenie jednolitych metod badawczych dla dwuskładnikowego włókna polipropylenowo-poliamidowego.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 96/73/WE.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Komitetu ds. Dyrektyw dotyczących Nazw i Etykietowania Wyrobów Włókienniczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załączniku II do dyrektywy 96/73/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 30 lipca 2012 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.**Artykuł 4**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 32 z 3.2.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 19 z 23.1.2009, s. 29.

ZAŁĄCZNIK

W rozdziale 2 załącznika II do dyrektywy 96/73/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) tabela podsumowująca otrzymuje brzmienie:

„2. TABELA PODSUMOWUJĄCA

Metoda	Zakres zastosowania (1)		Odczynnik
	Składnik rozpuszczalny	Składnik nierozpuszczalny	
1.	Acetat	Niektóre inne włókna	Aceton
2.	Niektóre włókna białkowe	Niektóre inne włókna	Podchloryn
3.	Wiskoza, włókna miedziowe lub niektóre typy modalu	Niektóre inne włókna	Kwas mrówkowy i chlorek cynku
4.	Poliamid lub nylon	Niektóre inne włókna	Kwas mrówkowy 80 % m/m
5.	Acetat	Niektóre inne włókna	Alkohol benzyłowy
6.	Triacetat lub polilaktyd	Niektóre inne włókna	Dichlorometan
7.	Niektóre włókna celulozowe	Niektóre inne włókna	Kwas siarkowy 75 % m/m
8.	Akryl, niektóre modakryle lub niektóre włókna chlorowe	Niektóre inne włókna	Dimetyloformamid
9.	Niektóre włókna chlorowe	Niektóre inne włókna	Disiarczek węgla/aceton 55,5/ 44,5 v/v
10.	Acetat	Niektóre inne włókna	Kwas octowy lodowaty
11.	Jedwab, poliamid lub nylon	Niektóre inne włókna	Kwas siarkowy 75 % m/m
12.	Juta	Niektóre włókna pochodzenia zwierzęcego	Oznaczenie zawartości azotu
13.	Polipropylen	Niektóre inne włókna	Ksylene
14.	Niektóre włókna	Niektóre inne włókna	Metoda z zastosowaniem stężonego kwasu siarkowego
15.	Włókna chlorowe, niektóre modakryle, niektóre elastany, acetaty, triacetaty	Niektóre inne włókna	Cykloheksanon
16.	Melamina	Niektóre inne włókna	Gorący kwas mrówkowy 90 % m/m

(1) Szczegółowy wykaz włókien podano w ramach każdej metody.”

2) pkt 1 ppkt 2 metody nr 1 otrzymuje brzmienie:

„2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), lnem (7), konopiami (8), jutą (9), abaką (manilą) (10), ostnicą (11), kokosem (12), żarnowcem (13), ramią (14), sizalem (15), włóknem miedziowym (21), modalem (22), włóknem białkowym (23), wiskożą (25), akrylem (26), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), polipropylenem (37), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).

Metody tej nie stosuje się pod żadnym pozorem do włókna acetatowego pozbawionego grup acetylowych na powierzchni.”;

3) pkt 1 ppkt 2 metody nr 2 otrzymuje brzmienie:

„2. bawełną (5), włóknem miedziowym (21), wiskożą (25), akrylem (26), włóknem chlorowym (27), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), polipropylenem (37), elastanem (43), włóknem szklanym (44), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).

Jeżeli występują różne włókna białkowe, w wyniku zastosowania tej metody można określić ich całkowitą ilość, ale nie można określić zawartości procentowej każdego z tych włókien oddzielnie.”;

4) w metodzie nr 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„WISKOZA, WŁÓKNO MIEDZIOWE LUB NIEKTÓRE TYPY MODALU I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA
(Metoda z zastosowaniem kwasu mrówkowego i chlorku cynku)”**

b) pkt 1 ppkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. bawełną (5), polipropylenem (37), elastoolefiną (47) i melaminą (48).

Jeżeli stwierdzono obecność modalu, należy przeprowadzić próbę wstępną w celu sprawdzenia, czy włókno rozpuszcza się w odczynniku.

Metody tej nie stosuje się do mieszanek, w których bawełna uległa nadmiernej degradacji chemicznej, ani gdy wiskoza lub włókno miedziowe nie są całkowicie rozpuszczalne ze względu na obecność niektórych barwników lub apretur, których nie można całkowicie usunąć.”;

c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Za wartość »d« przyjmuje się 1,00, z wyjątkiem bawełny, dla której »d« wynosi 1,02, i melaminy, dla której »d« wynosi 1,01.”;

5) w metodzie nr 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„ACETAT I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA
(Metoda z zastosowaniem alkoholu benzyłowego)”**

b) pkt 1 ppkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. triacetatem (24), polipropylenem (37), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).”;

6) w metodzie nr 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„TRIACETAT LUB POLILAKTYD I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA
(Metoda z zastosowaniem dichlorometanu)”**

b) pkt 1 ppkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), włóknem miedziowym (21), modalem (22), wiskożą (25), akrylem (26), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), polipropylenem (37), włóknem szklanym (44), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).

Uwaga:

Triacetaty, które uległy częściowej hydrolizie podczas obróbki końcowej, przestają być całkowicie rozpuszczalne w odczynniku. W tym przypadku metody tej nie stosuje się.”;

7) w metodzie nr 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„NIEKTÓRE WŁÓKNA CELULOZOWE I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA
(Metoda z zastosowaniem 75 % m/m kwasu siarkowego)”**

b) pkt 1 ppkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. poliestrem (35), polipropylenem (37), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).”;

c) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość »d« wynosi 1,00, z wyjątkiem dwuskładnikowego włókna polipropylenowo-poliamidowego, dla którego wartość »d« wynosi 1,01.”;

8) pkt 1 ppkt 2 metody nr 8 otrzymuje brzmienie:

„2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), włóknem miedziowym (21), modalem (22), wiskożą (25), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), polipropylenem (37), elastomultiestrem (46), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).

Stosuje się ją również do akryli oraz niektórych modakryli wybarwionych barwnikami metalokompleksowymi niewymagającymi chromowania po barwieniu.”;

9) pkt 1 ppkt 2 metody nr 9 otrzymuje brzmienie:

„2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), jedwabiem (4), bawełną (5), włóknem miedziowym (21), modalem (22), wiskożą (25), akrylem (26), poliamidem lub nylonem (30), poliestrem (35), polipropylenem (37), włóknem szklanym (44), elastomultiestrem (46), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).

Jeżeli zawartość wełny lub jedwabiu w mieszance przekracza 25 %, należy zastosować metodę nr 2.

Jeżeli zawartość w mieszance poliamidu lub nylonu przekracza 25 %, stosuje się metodę nr 4.”;

10) w metodzie nr 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„ACETAT I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem kwasu octowego lodowatego)”

b) pkt 1 ppkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. niektórymi włóknami chlorowymi (27), tj. włóknami polichloroku winylu, chlorowanego lub nie, polipropylenem (37), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).”;

11) w metodzie nr 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„JEDWAB LUB POLIAMID I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA

(Metoda z zastosowaniem 75 % m/m kwasu siarkowego)”

b) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. ZAKRES STOSOWANIA

Niniejszą metodę stosuje się, po usunięciu substancji niewłóknistych, do mieszanek dwuskładnikowych:

1. jedwabiu (4), poliamidu lub nylonu (30)

z

2. wełną (1), sierścią zwierzęcą (2 i 3), polipropylenem (37), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).”;

c) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. ZASADA

Włókna jedwabiu, poliamidu lub nylonu, znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym, rozpuszcza się za pomocą 75 % m/m kwasu siarkowego.

Pozostałości zbiera się, przemywa, suszy i waży. Ich masę, po wprowadzeniu ewentualnych poprawek, wyraża się jako zawartość procentową suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową suchego jedwabiu, poliamidu lub nylonu.”

d) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. PROCEDURA BADAWCZA

Należy stosować procedurę określoną we wskazówkach ogólnych, postępując w następujący sposób:

Do próbki znajdującej się w kolbie stożkowej o pojemności przynajmniej 200 ml, zaopatrzonej w korek ze szlifem, dodać 100 ml 75 % m/m kwasu siarkowego na gram próbki i włożyć korek. Energicznie wstrząsnąć i pozostawić na 30 minut w temperaturze pokojowej. Ponownie wstrząsnąć i pozostawić na 30 minut. Wstrząsnąć po raz ostatni i przefiltrować zawartość kolby przez zważony tygiel filtracyjny. Stosując 75 % kwas siarkowy, przemyć włókna pozostałe w kolbie. Pozostałości w tyglu przemyć, z zastosowaniem kolejno 50 ml rozcieńczonego kwasu siarkowego, 50 ml wody i 50 ml rozcieńczonego roztworu amoniaku. Każdorazowo przed zastosowaniem metody odsysania pozostawić włókna w kontakcie z cieczą na około 10 minut. Na koniec spłukać wodą, pozostawiając włókna w kontakcie z wodą na około 30 minut. W celu usunięcia nadmiaru cieczy zastosować metodę odsysania, wysuszyć tygiel i pozostałości, ostudzić i zważyć.

W przypadku mieszanek dwuskładnikowych poliamidu z dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym po przefiltrowaniu włókien przez zważony tygiel filtracyjny, a przed zastosowaniem opisanej procedury przemywania dwukrotnie przemyć pozostałości w tyglu filtracyjnym, za każdym razem stosując 50 ml 75 % kwasu siarkowego.”;

- e) pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość »d« wynosi 1,00, z wyjątkiem wełny, dla której »d« wynosi 0,985, dwuskładnikowego włókna polipropylenowo-poliamidowego, dla którego »d« wynosi 1,005, i melaminy, dla której »d« wynosi 1,01.

6. DOKŁADNOŚĆ METODY

Dla jednorodnych mieszanek materiałów włókienniczych granice ufności wyników uzyskanych z zastosowaniem tej metody nie przekraczają ± 1 dla poziomu ufności 95 %, z wyjątkiem mieszanek dwuskładnikowych poliamidu z dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym, dla których granice ufności wyników nie przekraczają ± 2 .”;

- 12) w metodzie nr 14 wprowadza się następujące zmiany:

- a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„NIEKTÓRE WŁÓKNA I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA
(Metoda z zastosowaniem stężonego kwasu siarkowego)”**

- b) pkt 1 ppkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. włóknami chlorowymi (27) na bazie homopolimeru chlorku winylu, chlorowanego lub nie, polipropylenem (37), elastoolefiną (47), melaminą (48) i dwuskładnikowym włóknem polipropylenowo-poliamidowym (49).

Modakryle są włóknami, które w wyniku zanurzenia w stężonym kwasie siarkowym (gęstość względna 1,84 przy 20 °C) dają klarowny roztwór.

Metodę tę można stosować zamiast metod nr 8 i 9.”;

- c) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. ZASADA

Składnik inny niż włókno chlorowe, polipropylen, elastoolefina, melamina lub dwuskładnikowe włókno polipropylenowo-poliamidowe (tj. włókna określone w ust. 1 pkt 1) znajdujące się w znanej masie mieszanki w stanie suchym rozpuszcza się za pomocą stężonego kwasu siarkowego (o gęstości względnej 1,84 przy 20 °C). Pozostałości składające się z włókna chlorowego, polipropylenu, elastoolefiny, melaminy lub dwuskładnikowego włókna polipropylenowo-poliamidowego zbiera się, przemywa, suszy i waży; ich masę, po wprowadzeniu ewentualnych poprawek, wyraża się jako odsetek suchej masy mieszanki. Różnica stanowi zawartość procentową drugiego składnika.”;

- d) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5. OBLICZANIE I PRZEDSTAWIANIE WYNIKÓW

Wyniki oblicza się w sposób opisany we wskazówkach ogólnych. Wartość »d« wynosi 1,00, z wyjątkiem melaminy i dwuskładnikowego włókna polipropylenowo-poliamidowego, dla których wartość »d« wynosi 1,01.”;

- 13) w metodzie nr 16 wprowadza się następujące zmiany:

- a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„MELAMINA I NIEKTÓRE INNE WŁÓKNA
(Metoda z zastosowaniem gorącego kwasu mrówkowego)”**

- b) pkt 1 ppkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2. bawełną (5), aramidem (31) i polipropylenem (37).”.

DECYZJE

DECYZJA RADY 2011/483/WPZiB

z dnia 28 lipca 2011 r.

dotycząca zmiany oraz przedłużenia obowiązywania decyzji 2010/96/WPZiB w sprawie misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa (EUTM Somalia)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 i art. 43 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 15 lutego 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/96/WPZiB w sprawie misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa ⁽¹⁾.
- (2) Dnia 31 marca 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/197/WPZiB w sprawie rozpoczęcia misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa (EUTM Somalia) ⁽²⁾.
- (3) Dnia 20 lipca 2011 r. Rada zatwierdziła zmienioną koncepcję zarządzania kryzysowego dla EUTM Somalia.
- (4) Dnia 28 kwietnia 2011 r. w sprawozdaniu S/2011/277 dla Rady Bezpieczeństwa Sekretarz Generalny ONZ odnotował powiększenie terytorium kontrolowanego przez rząd i postępy w dziedzinie bezpieczeństwa oraz wspominał o szkoleniu prowadzonym przez UE. Sekretarz Generalny ONZ zaleca skupienie się na dalszym rozwoju instytucji somalijskiego sektora bezpieczeństwa, a w szczególności usprawnienie struktur dowodzenia i kierowania w ramach Narodowych Sił Bezpieczeństwa.
- (5) Dnia 21 kwietnia 2011 r. przewodniczący Komisji Unii Afrykańskiej (UA) przedłożył Radzie Pokoju i Bezpieczeństwa sprawozdanie na temat sytuacji w Somalii. Podkreślił w nim postępy osiągnięte w dziedzinie bezpieczeństwa i wystąpił z wnioskiem o dalsze wsparcie szkoleniowe.
- (6) W piśmie z dnia 4 maja 2011 r. skierowanym do Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa premier Somalii wyraził w imieniu tymczasowego rządu federalnego Somalii uznanie dla wsparcia udzielanego przez UE i potwierdził zobowiązanie tego rządu do utworzenia struktur dowodzenia i kierowania w ramach Narodowych Sił Bezpieczeństwa,

do ochrony ludności cywilnej i do wcielenia rozmaitych oddziałów zbrojnych i bojówek klanowych do Narodowych Sił Bezpieczeństwa.

- (7) Tymczasowy rząd federalny ponownie wyraził swoje uznanie dnia 23 czerwca 2011 r. na posiedzeniu Wspólnego Komitetu Bezpieczeństwa w Kampali.
- (8) Dnia 10 maja 2011 r. w Addis Abebie odbyło się wspólne posiedzenie konsultacyjne Rady Pokoju i Bezpieczeństwa UA oraz Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa UE, podczas którego UA wyraziła zadowolenie ze wsparcia udzielanego przez misję EUTM Somalia na rzecz utworzenia zawodowych i zjednoczonych somalijskich Narodowych Sił Bezpieczeństwa.
- (9) Władze polityczne i wojskowe Ugandy wyraziły zadowolenie z partnerstwa z UE i Stanów Zjednoczonych oraz zadeklarowały chęć kontynuacji szkoleń.
- (10) Zgodnie z art. 5 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w opracowywaniu i wykonywaniu decyzji i działań Unii, które mają wpływ na kwestie obronne. Dania nie uczestniczy w realizacji niniejszego wspólnego działania i dlatego też nie uczestniczy w finansowaniu operacji.
- (11) Należy przedłużyć okres trwania misji EUTM Somalia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2010/96/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Aby nadal przyczyniać się do wzmocnienia tymczasowego rządu federalnego Somalii jako funkcjonującego rządu służącego obywatelom Somalii, szkoleniowa misja wojskowa UE (EUTM Somalia) uczestniczy w rozwoju somalijskiego sektora bezpieczeństwa, prowadząc szkolenie wojskowe

⁽¹⁾ Dz.U. L 44 z 19.2.2010, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 87 z 7.4.2010, s. 33.

dla Narodowych Sił Bezpieczeństwa. Szkolenie będzie poświęcone głównie tworzeniu struktur dowodzenia i kierowania oraz wyspecjalizowanych zdolności, a także zdolności w zakresie samodzielnego szkolenia somalijskich Narodowych Sił Bezpieczeństwa, z myślą o przekazaniu fachowej wiedzy szkoleniowej UE podmiotom lokalnym. Misja EUTM Somalia będzie nadal prowadziła działania w ścisłej współpracy i koordynacji z innymi podmiotami społeczności międzynarodowej, zwłaszcza z Organizacją Narodów Zjednoczonych, AMISOM, Stanami Zjednoczonymi Ameryki oraz Ugandą, a także zgodnie z uzgodnionymi wymogami tymczasowego rządu federalnego.

2. Szkolenie wojskowe prowadzone w tym celu przez UE nadal odbywa się głównie w Ugandzie, zgodnie z politycznym założeniem misji UE mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa, tak jak określono to w zmienionej koncepcji zarządzania kryzysowego zatwierdzonej przez Radę dnia 20 lipca 2011 r. Niektóre elementy misji EUTM Somalia będą również zlokalizowane w Nairobi i w Brukseli.”;

2) art. 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Pułkownik Michael BEARY zostaje niniejszym mianowany dowódcą misji UE ze skutkiem od dnia 9 sierpnia 2011 r.”;

3) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Finansowa kwota odniesienia dla wspólnych kosztów misji wojskowej UE na okres do dnia 9 sierpnia 2011 r. wynosi 4,8 mln EUR. Odsetek

kwoty odniesienia, o którym mowa w art. 32 ust. 3 decyzji ustanawiającej mechanizm ATHENA, wynosi 60 %.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Finansowa kwota odniesienia dla wspólnych kosztów misji wojskowej UE na okres rozpoczynający się dnia 9 sierpnia 2011 r. wynosi 4,8 mln EUR. Odsetek kwoty odniesienia, o którym mowa w art. 32 ust. 3 decyzji ustanawiającej mechanizm ATHENA, wynosi 30 %.”;

4) art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Misja wojskowa UE zostaje zakończona w 2012 r. po dwóch sześciomiesięcznych okresach szkoleniowych i przemieszczeniu jednostek i personelu UE do Europy.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 lipca 2011 r.

W imieniu Rady
M. DOWGIELEWICZ
Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 11 lipca 2011 r.****w sprawie formularza zawierającego informacje o terenach Natura 2000***(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 4892)**(2011/484/UE)*

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 1 akapit drugi,uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽²⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy nr 92/43/EWG przewiduje, że sieć Natura 2000 obejmuje specjalne obszary ochrony sklasyfikowane przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą Rady 79/409/EWG ⁽³⁾.
- (2) W odniesieniu do każdego terenu Natura 2000 należy w formularzu zawrzeć mapę terenu, jego nazwę, lokalizację, wielkość oraz dane wynikające z zastosowania kryteriów wykorzystywanych przy wyborze terenu.
- (3) Formularz pełni rolę dokumentacji sieci Natura 2000.
- (4) Treść standardowego formularza danych Natura 2000 wymaga regularnej aktualizacji w oparciu o najlepsze dostępne informacje na temat każdego terenu w sieci, tak aby Komisja mogła realizować swoją rolę koordynatora oraz zgodnie z art. 9 dyrektywy 92/43/EWG doko-

nywać okresowych przeglądów przyczyniania się sieci Natura 2000 do osiągnięcia celów określonych w art. 2 i 3 tej dyrektywy.

- (5) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ustanowionego na mocy art. 20 dyrektywy 92/43/EWG.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Formularz do przekazywania informacji na temat sieci Natura 2000, zwany „standardowym formularzem danych Natura 2000”, zawarto w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2Decyzja Komisji 97/266/WE ⁽⁴⁾ traci moc.**Artykuł 3**

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
Janez POTOČNIK
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.⁽²⁾ Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7⁽³⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 107 z 24.4.1997, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

NATURA 2000

STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

Dyrektywa Rady 2009/147/WE w sprawie ochrony dzikiego ptactwa oraz dyrektywa Rady 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory

STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO), proponowanych obszarów o znaczeniu wspólnotowym (pOZW), obszarów o znaczeniu wspólnotowym (OZW) oraz specjalnych obszarów ochrony (SOO)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ

1.2. Kod obszaru

--	--	--	--	--	--	--	--

1.3. Nazwa obszaru:

--

1.4. Data opracowania

R	R	R	R	M	M

1.5. Data aktualizacji

R	R	R	R	M	M

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek

Nazwisko/Organizacja:
Adres:
Adres e-mail:

1.7. Daty wskazania oraz objęcia formą ochrony/klasyfikacji terenu

Data zaklasyfikowania obszaru jako OSO:

R	R	R	R	M	M

Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony OSO

--

Data zaproponowania obszaru jako OZW:

R	R	R	R	M	M

Data zatwierdzenia obszaru jako OZW (*):

R	R	R	R	M	M

Data objęcia terenu formą ochrony SOO:

R	R	R	R	M	M

Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:

--

Wyjaśnienia (**):

.....

.....

.....

(*) Pole opcjonalne, data jest potwierdzana w momencie udokumentowania OZW przez DG ds. Środowiska (data przyjęcia odpowiedniego wykazu unijnego)

(**) Pole opcjonalne, wyjaśnienia można podać np. w odniesieniu do dat zaklasyfikowania lub objęcia formami ochrony terenów składających się z pierwotnie odrębnych OSO lub OZW.

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu obszaru [wartości dziesiętne stopni]

Długość geograficzna

Szerokość geograficzna

2.2. Powierzchnia [ha]

2.3. Obszar morski [%]:

2.4. Długość obszaru [km]:

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

2.6. Region biogeograficzny:

Alpejski (... % (**))

Borealny (... %)

Śródziemnomorski (... %)

Atlantycki (... %)

Kontynentalny (... %)

Panoński (... %)

Czarnomorski (... %)

Makaronezyjski (... %)

Stepowy (... %)

Dodatkowe informacje na temat regionów morskich (**)

Morski atlantycki (... %)

Morski śródziemnomorski (... %)

Morski czarnomorski (... %)

Morski makaronezyjski (... %)

Morski bałtycki (... %)

(*) Jeśli teren jest zlokalizowany w większej liczbie regionów niż jeden, należy podać (opcjonalnie) wartość procentową pokrycia w odniesieniu do danego regionu.

(**) Wskazanie regionów morskich wynika z przyczyn praktycznych/technicznych i dotyczy tych państw członkowskich, w których jeden lądowy obszar biogeograficzny graniczy z dwoma regionami morskimi.

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Kod	Typy siedlisk wymienione w załączniku I					Ocena obszaru			
	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	AIBICID Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna

PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętych.
Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunek				Populacja na obszarze					Ocena obszaru				
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	AIBICID	AIBIC	
						Min	Maks					Stan zachowania	Izolacja
									CIRVIP				

Grupa: A = ptaki, B = płazy, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
S: jeśli dany gatunek jest szczególnie chroniony i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „X” (opcjonalnie).
Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. portal referencyjny).
Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecnie – wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji – w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

3.3. Inne ważne gatunki fauny i flory (opcjonalnie)

Grupa	KOD	Nazwa naukowa	S	NP	Populacja na obszarze			Motywacja										
					Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku		Inne kategorie							
					Min	Maks			IV	V	A	B	C	D				

Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.

KOD: w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować nazwę naukową oraz kod podany na portalu referencyjnym.

S: jeśli dane o gatunku mają charakter poufny i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.

NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).

Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. portal referencyjny).

Kategoria: kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = występuje.

Kategorie motywacji: IV, V: gatunki z załączników do dyrektywy siedliskowej, A: dane z Krajowej Czerwonej Listy; B: gatunki endemiczne; C: konwencje międzynarodowe; D: inne powody.

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru:

Kod	Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego		100 %

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

4.2. Jakość i znaczenie

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne/zewnętrzne (i o b)
H			
H			
H			
H			
H			

Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne/zewnętrzne (i o b)
H			
H			
H			
H			
H			

Dalsze istotne oddziaływania mające średni/mali wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne				Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne/zewnętrzne (i o b)	Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne/zewnętrzne (i o b)

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	
	Kraj związkowy/ województwo	
	Lokalna/gminna	
	Inna publiczna	
Własność łączna lub współwłasność		
Prywatna		
Nieznana		
Suma		100 %

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

--

Link(-i):

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]

na poziomie międzynarodowym:

Rodzaj	Nazwa obszaru	Rodzaj	Pokrycie [%]
Konwencja ramsarska	1		
	2		
	3		
	4		
Rezerwat biogenetyczny	1		
	2		
	3		
Eurodiploma	—		
Rezerwat biosfery	—		
Konwencja barcelońska	—		
Konwencja bukaresztańska	—		
Teren zaliczany do dziedzictwa światowego	—		
HELCOM	—		
OSPAR	—		
Morski obszar chroniony	—		
Inne	—		

5.3. Forma ochrony

--

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

Organizacja: _____
Adres: _____
Adres e-mail: _____

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☐ Tak	Nazwa: _____
	Link: _____
	Nazwa: _____
	Link: _____

 Nie, ale jest w przygotowaniu Nie

6.3. Środki ochrony (opcjonalne)

--

7. MAPA OBSZARU

Nr ID INSPIRE:

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

 Tak Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--

STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

OBJAŚNIENIA

SPIS TREŚCI

WPROWADZENIE

1. IDENTYFIKACJA TERENU	53
1.1. Typ terenu	53
1.2. Kod terenu	54
1.3. Nazwa terenu	54
1.4. Data pierwszego sporządzenia	54
1.5. Data aktualizacji	54
1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek	54
1.7. Daty wskazania oraz objęcia formą ochrony/klasyfikacji terenu	55
2. POŁOŻENIE TERENU	55
2.1. Położenie centralnego punktu terenu	55
2.2. Powierzchnia terenu	55
2.3. Procentowy udział obszarów morskich w terenie	55
2.4. Długość terenu (opcjonalnie):	56
2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego	56
2.6. Region biogeograficzny	56
3. INFORMACJE PRZYRODNICZE	56
3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie i ocena terenu pod ich kątem	56
3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku 92/43/EWG oraz ocena terenu pod kątem tych gatunków	60
3.3. Inne ważne gatunki flory i fauny (opcjonalnie)	64
4. OPIS TERENU	65
4.1. Ogólna charakterystyka terenu	65
4.2. Jakość i znaczenie	65
4.3. Zagrożenia, presje i działalność mające wpływ na teren	65
4.4. Własność (opcjonalnie)	66
4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)	66
5. STATUS OCHRONY TERENU (OPCJONALNIE)	67
5.1. Status ochrony na poziomie krajowym i regionalnym	67

5.2. Powiązanie opisanego terenu z innymi formami ochrony (sąsiadujące tereny oraz tereny objęte różnymi rodzajami formy ochrony)	67
5.3. Forma ochrony terenu	68
6. ZARZĄDZANIE TERENEM	68
6.1. Organ odpowiedzialny za zarządzanie terenem	68
6.2. Plan zarządzania	68
6.3. Środki ochrony (opcjonalnie)	68
7. MAPA TERENU	68
Dodatek	69

Lista skrótów:

WE	Wspólnoty Europejskie
EWG	Europejska Wspólnota Gospodarcza
GIS	system informacji geograficznej
INSPIRE	Infrastruktura Informacji Przestrzennej w Europie
pOZW	proponowany obszar mający znaczenie dla Wspólnoty
OZW	obszar mający znaczenie dla Wspólnoty
SOO	specjalny obszar ochrony
SFD	standardowy formularz danych
OSO	obszar specjalnej ochrony

WPROWADZENIE

NATURA 2000 to ekologiczna sieć ochrony gatunków dzikich zwierząt i roślin oraz siedlisk przyrodniczych o znaczeniu wspólnotowym w obrębie Unii. Na sieć składają się obszary sklasyfikowane w dyrektywie ptasiej przyjętej po raz pierwszy w 1979 r. (dyrektywa 2009/147/WE) i dyrektywie siedliskowej przyjętej w 1992 r. (dyrektywa 92/43/EWG).

Dla powodzenia sieci NATURA 2000 kluczowe znaczenie ma poziom informacji o siedliskach oraz gatunkach ważnych dla Wspólnoty. Dlatego też dane i informacje muszą mieć uporządkowany i porównywalny format.

Podstawa prawna dostarczania danych służących do wdrożenia tego etapu NATURA 2000 została omówiona w art. 4 ust. 1 dyrektywy siedliskowej, w którym przewidziano, że „taka informacja obejmuje mapę terenu, jego nazwę, lokalizację, wielkość oraz dane wynikające z zastosowania kryteriów wymienionych w załączniku III (etap I), przedstawione na formularzu określonym przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21”. Na mocy art. 4 ust. 3 dyrektywy ptasiej państwa członkowskie mają już obowiązek przekazywać „Komisji wszelkie stosowne informacje, tak aby mogła ona podjąć odpowiednie inicjatywy w celu koordynacji koniecznej dla zapewnienia, aby obszary określone w (art. 4) ust. 1 i 2 stanowiły spójną całość, która spełnia wymogi ochrony tych gatunków w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie”.

Cel i zastosowanie standardowego formularza danych

Główne cele standardowego formularza danych (SFD) NATURA 2000 i powstającej w oparciu o niego bazy danych to:

- 1) dostarczenie niezbędnych informacji, aby umożliwić Komisji, we współpracy z państwami członkowskimi, koordynację środków dla stworzenia i utrzymania spójnej sieci NATURA 2000 oraz do oceny jej efektywności w zakresie ochrony siedlisk przyrodniczych wymienionych w załączniku I oraz siedlisk przyrodniczych gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG, jak również siedlisk przyrodniczych gatunków ptactwa wymienionych w załączniku I oraz innych gatunków wędrownych ptactwa objętych dyrektywą 2009/147/WE;
- 2) aktualizowanie unijnych wykazów OZW/SOO zawartych w dyrektywie siedliskowej;
- 3) dostarczenie informacji, które będą przydatne dla Komisji przy podejmowaniu innych decyzji, aby sieć NATURA 2000 była w pełni uwzględniana w innych obszarach polityki oraz sektorach działalności Komisji, w szczególności w polityce regionalnej, rolnej, energetycznej, transportowej i turystycznej;
- 4) wsparcie dla Komisji oraz odpowiednich komitetów w doborze działań finansowanych w ramach instrumentu LIFE + oraz innych instrumentów finansowych, w przypadku których dane mające znaczenie dla ochrony obszarów mogą ułatwić proces podejmowania decyzji;
- 5) zapewnienie spójnego i przydatnego formatu na potrzeby wymiany i przekazywania informacji o obszarach Natura 2000, zgodnie z przepisami rozporządzenia dotyczącego INSPIRE oraz innych aktów prawnych Komisji i umów na temat dostępu do informacji (np. konwencji z Aarhus);
- 6) wykorzystanie w badaniach i planowaniu oraz na inne potrzeby w ramach polityki ochrony środowiska;
- 7) zapewnienie wiarygodnego źródła odniesień i informacji na potrzeby oceny konkretnych problemów w przypadku potencjalnego naruszenia prawa unijnego.

Standardowe formularze danych – jako dokumentacja sieci NATURA 2000 na poziomie unijnym – są uznawane za istotne źródło informacji wykorzystywanych do wszystkich tych celów. Przedmiotową dokumentację należy zatem aktualizować w rozsądny sposób, tak aby właściwie wypełniała te zróżnicowane cele. Dlatego też usilnie zaleca się regularne aktualizowanie tych danych przez państwa członkowskie w oparciu o najlepsze dostępne informacje. Źródłem nowych informacji, które powinny zostać odzwierciedlone w zaktualizowanych SFD, są na przykład wyniki nadzoru prowadzonego zgodnie z art. 11, planowanie zarządzania, oceny oddziaływania itd. Dyrektywa siedliskowa nie wymaga jednak wyraźnie szczegółowego nadzoru nad każdym obszarem poza nadzorem przewidzianym na mocy jej art. 11.

Niektóre zmiany wprowadzone przez państwa członkowskie do SFD mogą mieć konsekwencje prawne (np. zmiany wprowadzone decyzją Komisji do wykazów unijnych), jednakże zmiana wpisów w SFD jako taka nie powoduje automatycznie skutków prawnych: na przykład zniknięcie gatunku z danego obszaru nie musi być koniecznie interpretowane jako wynik niewłaściwego zarządzania i nie wywołuje automatycznie działań prawnych. Podobnie, podana w SFD informacja na temat zagrożeń i presji o negatywnych oddziaływaniach nie musi oznaczać, że państwo członkowskie nie spełnia swoich obowiązków, ponieważ takie informacje należy interpretować kontekstowo.

Zmieniony standardowy formularz danych

Pierwszy „standardowy formularz danych” (SFD) został przyjęty w 1997 r. (decyzja 97/266/WE). W 2008 r. państwa członkowskie i Komisja stwierdziły, że istnieje potrzeba ulepszenia, uproszczenia i unowocześnienia przepływu danych w związku z oboma dyrektywami, i w tych ramach rozpoczęto zmianę SFD. Przeprowadzono ją w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi w ramach technicznej grupy roboczej („Grupa Ekspertów ds. Sprawozdawczości”).

Zmiany w SFD zostały wprowadzone w celu poprawienia dostępności i jakości danych, które są z założenia potrzebne w odniesieniu do sieci NATURA 2000. Dlatego też niektóre części starego formularza zostały usunięte, ponieważ okazały się zbędne; uwzględnia się tu w szczególności zwiększoną dostępność cyfrowych danych przestrzennych w infrastrukturze informacji przestrzennej. Dodatkowo uzupełniono niektóre luki informacyjne (np. informację o odsetku obszarów morskich w obrębie terenów) i dokonano niezbędnych ulepszeń w strukturze danych z grupy informacji przyrodniczych.

Kolejną przyczyną dokonania zmiany był szybki rozwój technologii informacyjnych zarządzania danymi (np. automatycznych kontroli jakości czy dokładnego śledzenia zmian pomiędzy dostarczaniem danymi), jak również rosnąca dostępność cyfrowych informacji geograficznych i narzędzi analizy. Dlatego też nie wymaga się już papierowych map ani formularzy, a dane dostarcza się tylko w formie elektronicznej.

W niniejszym dokumencie zawarto informacje na temat różnych pól danych w SFD oraz potrzebnych informacji geograficznych i wskazano, w jaki sposób należy je wpisywać.

Portal referencyjny NATURA 2000

Niektóre elementy będą jednakże podlegały zmianom w czasie oraz zmianom wynikającym z rozwoju technicznego. Elementy te będzie można znaleźć na „Portalu referencyjnym NATURA 2000”, na którym będą one aktualizowane i udostępniane. Elementy te dotyczą: dokumentów referencyjnych (np. kodów gatunków), materiałów wsparcia technicznego (np. modeli danych, aplikacji), wytycznych zapewniających spójne stosowanie SFD przez wszystkie państwa członkowskie oraz wytycznych dla procedur technicznych i administracyjnych dotyczących dostarczania danych Komisji. Ponieważ portal referencyjny jest ważną częścią dokumentacji SFD, wszelkie adaptacje lub zmiany w tych dokumentach na portalu, zarządzanym przez Komitet DG ds. Środowiska i Siedlisk Przyrodniczych (zob. rozróżnienie w załączniku), powinny być wcześniej zatwierdzone przez Komitet ds. Siedlisk Przyrodniczych⁽¹⁾. Portal referencyjny umieszczony jest na stronach internetowych Komisji, DG ds. Środowiska. Dokumenty referencyjne dostępne na tym portalu wymienione są w załączniku.

Standardowy formularz danych Natura 2000 i jego baza danych

W odniesieniu do każdego zaproponowanego, objętego formą ochrony bądź sklasyfikowanego obszaru musi zostać wypełniony standardowy formularz danych. Możliwe są przypadki, w których występuje relacja pomiędzy co najmniej dwoma obszarami Natura 2000. Na rys. 1 wskazano trzy istotne możliwe relacje pomiędzy dwoma obszarami Natura 2000. W przypadku nakładania się na siebie dwóch obszarów (które nie są identyczne) lub jeśli jeden obszar mieści się w obrębie drugiego, konieczne jest wypełnienie dwóch odrębnych formularzy.

Wszystkie pola SFD są obowiązkowe, chyba że wyraźnie wskazano inaczej.

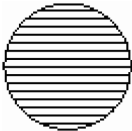
1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ obszaru

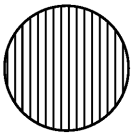
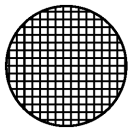
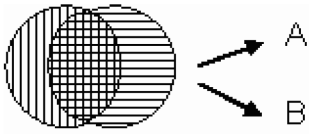
Ten jednoznakowy kod wskazuje, czy obszar jest terenem kwalifikującym się w myśl dyrektywy siedliskowej (pOZW, OZW lub SOO), czy sklasyfikowanym obszarem specjalnej ochrony (OSO), czy też należy do obu kategorii. Jeśli OZW i OSO nakładają się na siebie, ale nie są identyczne, traktuje się je jak odrębne obiekty.

Rysunek 1

Możliwe relacje między obszarami

	A	<p>Forma ochrony OSO</p> <p>Należy wypełnić jeden formularz dla OSO</p>
---	---	---

⁽¹⁾ Z wyjątkiem drobnych zmian na stronie internetowej, takich jak poprawienie błędów literowych czy dostosowanie do najnowszych norm technicznych.

	B	<p>pOZW, OZW lub SOO</p> <p>Należy wypełnić jeden formularz dla pOZW/OZW/SOO</p>
	C	<p>Obszar pOZW/OZW/SOO taki sam jak obszar OSO</p> <p>Należy wypełnić jeden formularz zarówno dla (pOZW/OZW/SOO), jak i OSO.</p>
		<p>Jeśli OZW i OSO nakładają się na siebie, ale nie są identyczne, traktuje się je jako odrębne. Dla każdego z nich należy wypełnić osobny formularz.</p>

1.2. Kod obszaru

Każdy obszar jest określony niepowtarzalnym kodem, który składa się z dziewięciu znaków i obejmuje dwa składniki:

1. Pierwsze dwa znaki kodu to oznaczenia państwa. Należy zastosować unijną zasadę wykorzystywania 2-literowego kodu kraju ISO-3166 (zob. portal referencyjny) ⁽¹⁾.
2. Pozostałe siedem znaków, które służą do stworzenia niepowtarzalnego alfanumerycznego kodu dla każdego obszaru, ma zostać przyznanych z zachowaniem logicznego i spójnego systemu określonego przez właściwy organ krajowy. Ponieważ kody służą do identyfikacji terenu, nie powinny zmieniać się upływem czasu.

1.3. Nazwa obszaru

Nazwę terenu wprowadza się w języku lokalnym. W ten sposób unika się trudności tłumaczeniowych, a integracja istniejących danych na poziomie krajowym lub lokalnym jest prosta. W przypadku stosowania nietypowych znaków (np. alfabet grecki i cyrylica) niezbędna jest transliteracja nazw na alfabet łaciński. Nazw terenów nie należy podawać kapitalikami (np. „Gave de Pau”, a NIE „GAVE DE PAU”).

1.4. Data pierwszego sporządzenia

Należy wprowadzić datę, jaka ma być widoczna jako „data opracowania” dla informacji zapisanej w SFD. W polu daty wpisywany jest w formie liczbowej najpierw rok (w postaci czterech cyfr), a następnie miesiąc (dwie cyfry).

Przykład: 199305: dane po raz pierwszy zestawione w maju 1993 r.

W przypadku powiększenia terenu należy pozostawić „datę opracowania” bez zmian, ponieważ data ta odnosi się wyłącznie do pierwszego zgłoszenia terenu. Należy natomiast wpisać datę powiększenia terenu w polu „data aktualizacji” (zob. 1.5).

1.5. Data aktualizacji

Datę ostatniej zmiany informacji na temat danego obszaru należy podać w tym samym formacie jak w pkt 1.4. W przypadku rejestracji nowego obszaru należy pozostawić pole „data aktualizacji” puste. Jeśli dane były aktualizowane kilkakrotnie, pole to zawiera datę ostatniej zmiany informacji.

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek

Należy tutaj wpisać oficjalne dane kontaktowe organizacji (np. właściwego organu administracyjnego), która zestawiła informacje zawarte w zapisie. Organizacja gromadząca dane powinna być punktem kontaktowym w sprawach technicznych; może to być stanowisko w organizacji (np. osoba w określonej jednostce).

⁽¹⁾ Wyjątek: zamiast skrótu GB stosuje się skrót UK celem zachowania dotychczasowego kodowania identyfikatorów terenu.

1.7. Daty wskazania oraz objęcia formą ochrony/klasyfikacji obszaru

W tej pozycji mogą występować trzy obowiązkowe daty: daty sklasyfikowania terenu jako OSO; daty zaproponowania terenu jako OZW; oraz daty objęcia terenu formą ochrony na poziomie krajowym jako SOO. Pola niższego rzędu wskazują rok i miesiąc tych dat. Jeśli teren został objęty ochroną, a następnie powiększony, zachowuje się rok pierwotnego wprowadzenia go do wykazu oraz podaje się jego ostatnią ogólną powierzchnię.

„Data potwierdzenia terenu jako OZW” to pole wypełniane przez państwa członkowskie opcjonalnie; data potwierdzenia/przyjęcia odpowiedniego wykazu unijnego dokumentowana jest przez DG ds. Środowiska.

W odpowiednim polu tekstowym należy wpisać krajowe odniesienie prawne dla objęcia terenu formą ochrony SOO/OSO. Dodatkowe wyjaśnienia można podać w opcjonalnym polu tekstowym „wyjaśnienia” – np. w odniesieniu do klasyfikacji lub objęcia formą ochrony terenów składających się z pierwotnie odrębnych OSO lub OZW.

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu obszaru

Współrzędne geograficzne (długość i szerokość geograficzna) centralnego punktu terenu muszą być wprowadzone w stopniach, minutach i sekundach. Stopnie długości geograficznej zachodniej od południka w Greenwich są podawane w wartościach ujemnych, natomiast stopnie długości geograficznej wschodniej w wartościach dodatnich (co jest potwierdzone znakiem „+” lub tak rozumiane, jeśli znak ten nie występuje).

Jeśli obszar składa się z kilku odrębnych obszarów należy podać współrzędne geograficzne dotyczące najważniejszego obszaru (ze względów praktycznych sugerujemy wykorzystanie największego obszaru). Współrzędne podane w odniesieniu do obszaru muszą znajdować się w jego obrębie. Szczególną ostrożność należy zachować przy automatycznym generowaniu współrzędnych centralnego punktu terenu: w poniższym przykładzie obszar składa się z kilku wielokątów; pierwsza ilustracja (a) pokazuje automatyczne wygenerowanie współrzędnych, należy jednak zauważyć, że współrzędna centralnego punktu największego wielokąta znajduje się poza obrębem tego wielokąta; na drugiej ilustracji (b) wygenerowano pojedynczą współrzędną centralnego punktu największego obszaru, jednak leży ona poza obszarem; na trzeciej ilustracji (c) wygenerowano współrzędną centralnego punktu największego obszaru, która leży w obrębie tego wielokąta. Prawidłowy jest tylko ostatni przykład (!).

Przeliczenie ze stopni (D), minut (M) i sekund (S) (DMS) jest proste. Wartość DMS przekształca się na stopnie dziesiętne przy wykorzystaniu wzoru $(D + M/60 + S/3600)$, np. długość $9^{\circ} 15' 30''$ W, szerokość $54^{\circ} 36' 30''$ daje długość $-9,2583$, szerokość $54,6083$.

2.2. Powierzchnia obszaru

Należy podać jak najdokładniejszą całkowitą powierzchnię w hektarach; można z dokładnością do wartości dziesiętnych. Jeśli podanie powierzchni jest niewykonalne, należy podać długość terenu w polu 2.4 („długość terenu”) i jedynie w takim przypadku pole „powierzchnia” może pozostać puste.

Jaskinie: zachęca się państwa członkowskie do podawania w miarę możliwości przewidywanej powierzchni jaskiń; w przeciwnym wypadku należy wypełnić pole 2.4.

Jeśli obszar terenu zmienił się z czasem, należy podać najbardziej aktualną wartość.

2.3. Procentowy udział obszarów morskich w obszarze

Należy podać procentowy udział powierzchni obszarów morskich w powierzchni obszaru. Definicja linii brzegowej wykorzystanej do określenia granicy morskiej powinna być zgodna z przepisami międzynarodowymi (np. Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza – UNCLOS) bądź krajowymi. Każde państwo członkowskie powinno podać Komisji opis wykorzystywanej granicy; zostanie on udostępniony na portalu referencyjnym (np. „obszar poniżej granicy dolnego pływu syzygijnego”).

Jeśli dokładne dane nie są dostępne, należy wykorzystać dane szacunkowe. Jeśli procentowy udział obszarów morskich w obszarze uległ z czasem zmianie, należy podać najbardziej aktualną wartość.

(!) Większość oprogramowania systemu informacji geograficznej posiada funkcję automatycznego obliczania współrzędnych centrum największej powierzchni w ramach danego obszaru.

2.4. Długość obszaru (opcjonalnie):

Pole to należy wypełnić, jeśli długość jest istotnym elementem (np. w przypadku klifów). Długość obszaru podaje się w kilometrach.

Jeśli w polu 2.2 nie jest podana powierzchnia obszaru, należy tu wpisać szacunkową długość obszaru.

Jeśli długość obszaru ulega z czasem zmianie, należy podać najbardziej aktualną wartość.

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Eurostat opracował standardowy hierarchiczny system kodowania dla regionów Unii do celów odniesień do danych statystycznych. Ten system kodowania musi być stosowany do całej klasyfikacji regionalnej w Komisji (zob. rozporządzenie (WE) nr 1059/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾). Pełny opis można znaleźć na stronie internetowej Eurostatu.

Kody NUTS-2 podawane są w odniesieniu do każdego terenu; jeden kod jest obowiązkowy. Jeśli teren podzielony jest pomiędzy co najmniej dwa regiony, w bazie danych podaje się tyle kodów, ile jest regionów, których to dotyczy. Nazwa regionu jest wymagana na potrzeby sprawdzenia. Jeśli teren nie jest objęty regionem NUTS, należy podać kod NUTS dla „regionu dodatkowego” (np. prawidłowy kod dla regionu dodatkowego w Belgii na poziomie 2 to „BEZZ”, a nieprawidłowy: „BE0”). Kody można znaleźć na portalu referencyjnym.

2.6. Region biogeograficzny

W odniesieniu do mapy regionów biogeograficznych (zob. portal referencyjny) należy wskazać, w którym regionie występują tereny, poprzez zaznaczenie odpowiednich kratek; zasada ta ma również zastosowanie do regionów morskich.

Jeśli teren jest położony na obszarze większej liczby regionów niż jeden, należy podać (opcjonalnie) wartość procentową pokrycia w odniesieniu do danego regionu.

Dodatkowe informacje na temat regionów morskich: wskazanie regionów morskich w SFD wynika z przyczyn praktycznych/technicznych i dotyczy tych państw członkowskich, w których jeden lądowy obszar biogeograficzny graniczy z dwoma regionami morskimi; nie ma ono żadnych innych implikacji. Najbardziej aktualne granice regionów biogeograficznych i regionów morskich oraz kody można pobrać z portalu referencyjnego.

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

W odniesieniu do terenów sklasyfikowanych jako OSO na mocy dyrektywy ptasiej państwa członkowskie podają:

- wszystkie istotne informacje na temat gatunków objętych art. 4 dyrektywy ptasiej, tzn. gatunków wymienionych w załączniku I oraz regularnie pojawiających się gatunków wędrownych nieobjętych załącznikiem I (sekcja 3.2) (obowiązkowo),
- informacje dotyczące siedlisk przyrodniczych z załącznika I (pkt 3.1) oraz gatunków fauny i flory z załącznika II (pkt 3.2) w odniesieniu do całości lub tej części terenu, jeśli jest ona również uznawana za mającą znaczenie dla Wspólnoty zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG lub też jest jednocześnie wyznaczona jako pOZW/OZW/SOO (opcjonalnie),
- pożądane są również inne istotne informacje na temat ważnych gatunków fauny i flory (sekcja 3.3) (opcjonalnie),
- w przypadku obszaru zaklasyfikowanego jako OSO i nie uznanego w całości lub części jako mający znaczenie dla Wspólnoty na mocy dyrektywy 92/43/EWG, lecz w przypadku którego niektóre informacje na temat siedlisk przyrodniczych lub gatunków fauny i flory mają znaczenie dla ochrony gatunków ptactwa, z powodu których nastąpiła klasyfikacja jako OSO, informacje takie są pożądane (opcjonalnie).

W odniesieniu do terenów objętych dyrektywą siedliskową (pOZW/OZW/SOO) państwa członkowskie podają:

- wszelkie istotne informacje dotyczące typów siedlisk przyrodniczych wymienionych w załączniku I (pkt 3.1) oraz gatunków fauny i flory z załącznika II (pkt 3.2) (obowiązkowo),
- wszelkie istotne informacje dotyczące gatunków ptactwa wymienionych w załączniku I oraz gatunków wędrownych zgodnie z dyrektywą 2009/147/WE (pkt 3.2) w odniesieniu do całości lub tej części terenu, która jest jednocześnie sklasyfikowana jako OSO (opcjonalnie),
- pożądane są również inne istotne informacje na temat ważnych gatunków fauny i flory (sekcja 3.3) (opcjonalnie).

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk

(i) *Kody i pokrycie siedlisk przyrodniczych z załącznika I w obrębie obszaru*

Kod: należy tu podać składający się z czterech znaków kod typu siedliska z załącznika I do dyrektywy 92/43/EWG. Należy stosować tylko kody pojawiające się w aktualnym załączniku I do dyrektywy siedliskowej; nie należy stosować kodów z wcześniejszych wersji podręcznika interpretacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 154 z 21.6.2003, s. 1.

Formy priorytetowe (PF): *uwaga*: jeśli formy priorytetowe siedlisk przyrodniczych 6210, 7130 i 9430 występują w obrębie obszaru (w zależności od ich właściwości siedliska te mogą mieć formę priorytetową lub niepriorytetową) należy wskazać obecność formy priorytetowej, wpisując „x” w kolumnie „PF” (zob. przykład poniżej). Ze względów technicznych znak „*” używany jako część kodu w załączniku I zastępowany jest znakiem „x” w tej dodatkowej kolumnie. (Jeśli w obrębie obszaru występują zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe, należy dokonać osobnych wpisów w odniesieniu do każdej z form.)

Nie występuje (NP) (opcjonalnie): jeśli typ siedliska przyrodniczego z załącznika I, dla którego obszar został pierwotnie stworzony (tzn. który był pierwotnie obecny), nie występuje już w obrębie obszaru, usilnie zaleca się wskazanie tego faktu przez wstawienie „x” w kolumnie „NP” (jest to rozwiązanie alternatywne dla usunięcia informacji na temat tego siedliska przyrodniczego z SFD).

Pokrycie: należy wskazać wszystkie siedliska przyrodnicze załącznika I występujące na danym obszarze i podać pokrycie w hektarach (zob. rys. 2). Można podawać z dokładnością do wartości dziesiętnych.

Istnieją sytuacje, w których siedliska przyrodnicze załącznika I mogą częściowo pokrywać się ze sobą (np. piaszczyste brzegi w ujściu rzeki). W takim przypadku należy wpisać powierzchnię każdego z siedlisk (np. wpisać powierzchnię ujścia i wielkość piaszczystych brzegów); w takich przypadkach całkowity obszar siedlisk przyrodniczych z załącznika I może być większy od obszaru danego obszaru. W przypadku uznania, że nie jest to możliwe, należy odjąć powierzchnię mniejszego siedliska od powierzchni większego.

Uwaga: w przypadkach, w których należy wskazać, że siedlisko przyrodnicze jest traktowane jako kandydat do wprowadzenia na terenie obszaru, w polu „wielkość” należy wpisać „- 1”.

Jaskinie: w przypadku jaskiń (8310, 8330) można wpisać liczbę jaskiń, jeśli brak jest szacunkowych danych na temat powierzchni jaskiń.

Jakość danych: należy podać jakość pomiarów dotyczących jakości danych uzyskanych w terenie. Jakość danych należy wskazać jak najdokładniej: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe)

(ii) Kryteria oceny terenu w odniesieniu do danego typu siedliska przyrodniczego z załącznika I (zgodnie z sekcją A załącznika III).

— REPREZENTATYWNOŚĆ = sekcja A lit. a) z załącznika III: stopień reprezentatywności typu siedliska przyrodniczego na terenie.

Kryterium A lit. a) z załącznika III powinno być powiązane z podręcznikiem interpretacji typów siedlisk przyrodniczych z załącznika I, ponieważ podręcznik ten zawiera definicję, wykaz charakterystycznych gatunków oraz inne istotne elementy. Stopień reprezentatywności określa „typowość” danego siedliska przyrodniczego. W razie potrzeby ocena ta powinna uwzględniać reprezentatywność typu siedliska przyrodniczego na danym obszarze albo grupy typów siedlisk przyrodniczych albo poszczególnych kombinacji różnych typów siedlisk przyrodniczych.

Jeśli porównawcze dane terenowe, a mianowicie dane ilościowe, nie istnieją, lub jeśli pomiar kryterium nie jest możliwy, można wykorzystać „najlepszą ocenę ekspercką” w celu ustalenia stopnia reprezentatywności typu siedliska przyrodniczego.

Należy zastosować następujący system oceny reprezentatywności:

A: doskonała,

B: dobra,

C: znacząca.

Ponadto ilekroć typ siedliska przyrodniczego występuje na danym obszarze w sposób nieznaczący, musi być wskazany jako czwarta kategoria:

D: nieistotna reprezentatywność.

W przypadku gdy w obrębie danego terenu występują tylko formy siedliska przyrodniczego wymienione w załączniku I o niewielkiej wartości ochronnej, należy zaznaczyć „D” (nieistotna reprezentatywność). Przykładowo, jako „D” wskazać można występujący bardzo zdegradowany teren zalesiony, w którym nie występuje wiele typowych gatunków.

Jeżeli reprezentatywność terenu dla danego typu siedliska przyrodniczego jest sklasyfikowana jako „D: nieistotna”, nie jest wymagane żadne inne wskazanie innego kryterium oceny dotyczącego tego typu siedlisk przyrodniczych na danym obszarze. W takich przypadkach kryteria „Powierzchnia względna”, „Stan ochrony” oraz „Ocena ogólna” nie powinny być zaznaczone.

— POWIERZCHNIA WZGLĘDNA = sekcja A lit. b) z załącznika III: powierzchnia terenu pokryta przez typ siedliska przyrodniczego w stosunku do ogólnej powierzchni pokrytej przez ten typ siedliska przyrodniczego w obrębie terytorium państwa.

Teoretycznie, dla dokonania oceny kryterium sekcji A lit. b) należy zmierzyć powierzchnię, jaką zajmuje typ siedliska przyrodniczego na obszarze, oraz ogólną powierzchnię terytorium państwa, na jakiej występuje ten sam typ siedliska przyrodniczego. Choć jest to oczywiste, dokonanie powyższych pomiarów może być niezmiernie trudne, zwłaszcza w przypadku pomiarów dotyczących powierzchni odniesienia kraju.

To kryterium powinno być wyrażone jako wielkość procentowa „p”. Bez względu na to, czy oba pomiary istnieją lub mogą być uzyskane (co daje możliwość obliczenia wielkości procentowej), czy też wynik powstaje w skutek oszacowania zgodnie z najlepszą oceną (co jest bardziej prawdopodobne), ocena „p” w ramach przedziałów klas powinna być dokonana z wykorzystaniem poniższego modelu progresywnego:

A: $100 \geq p > 15 \%$

B: $15 \geq p > 2 \%$

C: $2 \geq p > 0 \%$

— STAN ZACHOWANIA = sekcja A lit. c) z załącznika III: Stan zachowania struktury i funkcji danego typu siedliska przyrodniczego i możliwości odtworzenia.

Kryterium to obejmuje trzy podkryteria:

(i) stopień zachowania struktury;

(ii) stopień zachowania funkcji;

(iii) możliwość odtworzenia.

Chociaż powyższe podkryteria mogą być oceniane oddzielnie, powinny jednak być połączone na potrzeby wymogów wyboru obszarów proponowanych w wykazie krajowym, gdyż mają one skomplikowany i współzależny wpływ na proces.

(i) Stopień zachowania struktury

To podkryterium powinno być powiązane z podręcznikiem interpretacji siedlisk przyrodniczych z załącznika I, ponieważ podręcznik ten wprowadza definicję, wykaz charakterystycznych gatunków oraz inne istotne elementy.

Przy porównaniu struktury danego typu siedliska przyrodniczego występującego na obszarze z danymi z podręcznika interpretacji (oraz innymi istotnymi informacjami naukowymi), a nawet z tym samym typem siedliska przyrodniczego na innych obszarach, powinna istnieć możliwość ustanowienia poniższego systemu, z wykorzystaniem „najlepszej oceny eksperckiej”:

I: doskonała,

II: dobrze zachowana,

III: średnio zachowana lub częściowo zdegradowana.

W przypadkach wskazania podklasy „doskonała”, kryterium A lit. c) powinno być w całości sklasyfikowane jako „A: doskonała”, niezależnie od klasyfikacji pozostałych dwóch podkryteriów.

Jeżeli struktura danego typu siedliska przyrodniczego na danym terenie nie jest doskonała, konieczne jest dokonanie oceny pozostałych dwóch podkryteriów.

(ii) Stopień zachowania funkcji

Zdefiniowanie i zmierzenie funkcji poszczególnych typów siedlisk przyrodniczych na określonym terenie oraz ich zachowania, niezależnie od innych typów siedlisk przyrodniczych, może być trudne. Z tego powodu przydatne jest wyrażenie „zachowania funkcji” perspektywami (zasobami i prawdopodobieństwem) utrzymania w przyszłości struktury danego typu siedliska przyrodniczego, mając na uwadze z jednej strony możliwe niekorzystne wpływy, a z drugiej strony wszelkie możliwe starania zachowania siedliska.

I: doskonałe perspektywy,

II: dobre perspektywy,

III: średnie lub niekorzystne perspektywy.

W przypadkach, w których podklasa „I: doskonałe perspektywy” lub „II: dobre perspektywy” jest połączona z klasyfikacją „II: struktura dobrze zachowana” z pierwszego podkryterium, kryterium sekcji A lit. c) powinno być całkowicie sklasyfikowane jako odpowiednio „A: doskonała” lub „B: dobrze zachowana”, niezależnie od klasyfikacji wg trzeciego podkryterium, które nie powinno być dalej brane pod uwagę.

W przypadku gdy podklasa „III: średnie lub niekorzystne perspektywy” jest połączona z klasyfikacją „III: średnio zachowana lub częściowo zdegradowana” z pierwszego podkryterium, kryterium sekcji A lit. c) powinno być całkowicie sklasyfikowane jako „C: zachowanie w średnim lub zubożonym stanie”, niezależnie od klasyfikacji trzeciego podkryterium, które nie powinno być dalej brane pod uwagę.

(iii) Możliwości odtworzenia

To podkryterium jest stosowane do oceny, w jakim zakresie możliwe jest odtworzenie typu siedliska przyrodniczego na danym obszarze.

Pierwszą kwestią, która wymaga oceny, jest wykonalność takiego zadania z punktu widzenia naukowego: czy obecny stan wiedzy pozwala uzyskać odpowiedź na pytanie „co robić i jak to robić”? Zakłada to pełną wiedzę na temat struktury i funkcji typu siedliska przyrodniczego oraz konkretnych planów zarządzania i zaleceń niezbędnych do jego odtworzenia, tj. do stabilizacji lub zwiększenia procentowego udziału powierzchni pokrytej tym siedliskiem przyrodniczym w celu ponownego ustanowienia specjalnej struktury i funkcji, które są niezbędne dla jego długoterminowego utrzymania, oraz w celu utrzymania lub odtworzenia właściwego stanu ochrony jego typowych gatunków.

Drugie pytanie, jakie można zadać to: czy jest to racjonalne pod względem kosztów z punktu widzenia ochrony przyrody? Ocena powyższa powinna wziąć pod uwagę stopień zagrożenia oraz częstotliwość występowania typu siedliska przyrodniczego.

System klasyfikacji powinien być następujący przy wykorzystaniu „najlepszej oceny eksperckiej”:

I: łatwe odtworzenie,

II: odtworzenie możliwe przy średnim nakładzie wysiłków,

III: odtworzenie trudne lub niemożliwe.

Synteza: zastosowanie do ogólnej klasyfikacji trzech podkryteriów

A: doskonałe zachowanie

= doskonała struktura, niezależnie od pozostałych dwóch podkryteriów,

= dobrze zachowana struktura i doskonałe perspektywy niezależnie od trzeciego kryterium,

B: dobre zachowanie

= dobrze zachowana struktura i dobre perspektywy, niezależnie od trzeciego podkryterium,

= dobrze zachowana struktura i średnie/ewentualnie niekorzystne perspektywy oraz łatwe lub możliwe odtworzenie przy średnim nakładzie wysiłków,

= średnio zachowana/częściowo zdegradowana struktura, doskonałe perspektywy oraz łatwe lub możliwe odtworzenie przy średnim nakładzie wysiłków,

= średnio zachowana/częściowo zdegradowana struktura, dobre perspektywy i łatwe odtworzenie.

C: zachowanie w średnim lub zubożonym stanie

= wszystkie pozostałe kombinacje.

— OCENA OGÓLNA = sekcja A lit. d) z załącznika III: Ogólna ocena wartości obszaru dla ochrony danego typu siedliska przyrodniczego.

Przedmiotowe kryterium ma zastosowanie do ogólnej oceny wartości terenu dla zachowania danego typu siedliska przyrodniczego. Kryterium to należy stosować do oceny poprzednich kryteriów w sposób zintegrowany oraz z uwzględnieniem różnej wagi, jaką mogą mieć dla ocenianego siedliska przyrodniczego. Można uwzględnić inne aspekty w odniesieniu do oceny najbardziej istotnych elementów w celu dokonania ogólnej oceny ich pozytywnego i negatywnego wpływu na zachowanie typu siedliska przyrodniczego. „Najbardziej istotne” elementy mogą różnić się w zależności od typu siedliska przyrodniczego; mogą one obejmować działalność ludzką – zarówno w obrębie obszaru, jak i na sąsiadujących z nim terenach – która może mieć wpływ na stan ochrony typu siedliska przyrodniczego, strukturę własności gruntów, obecny stan prawny terenu, relacje ekologiczne między różnymi typami siedlisk przyrodniczych i gatunków itp.

Możliwe jest wykorzystanie „najlepszej oceny eksperckiej” do oceny tej ogólnej wartości, zaś do jej wyrażenia należy zastosować następujący system klasyfikacji:

A: doskonała wartość,

B: dobra wartość,

C: znacząca wartość.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że standardowy formularz danych jest stosowany do oceny ochrony siedliska przyrodniczego lub gatunku na konkretnym obszarze, natomiast ocena na potrzeby art. 17 dotyczy statusu we wszystkich regionach biogeograficznych w państwie członkowskim. Termin „stan ochrony” zdefiniowany jest w art. 1 lit. e) oraz art. 1 lit. i) dyrektywy siedliskowej jako termin opisujący ogólny status typu siedliska przyrodniczego lub gatunku w regionie biogeograficznym. Ten status ochrony jest obecnie regularnie oceniany w ramach sprawozdań z postępu składanych co 6 lat na mocy art. 17 dyrektywy siedliskowej. Ocena obszarów zgodnie z kryteriami zawartymi w załączniku III do dyrektywy siedliskowej obejmuje ocenę „stopnia ochrony” typu siedliska przyrodniczego lub gatunku na konkretnym obszarze.

Rysunek 2

Przykład danych dotyczących typów siedlisk przyrodniczych występujących na obszarze i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk (3.1)

Typy siedlisk przyrodniczych według załącznika I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie	Jakość danych	A B C D			Ocena ogólna
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	
7130	x		2 212,70		G	B	B	B	B
8310			0	3	P	C	C	C	C
3150			921		G	A	C	B	C
1110			1 700		P	C	A	A	B

Rysunek 3

Przykład danych dotyczących gatunków, o których mowa w art. 4 dyrektywy ptasiej lub wymienionych w załączniku II do dyrektywy siedliskowej, i ocena znaczenia obszaru dla nich (3.2)

Gatunek					Populacja na obszarze					Ocena obszaru				
Grupa	Kod	Nazwa	S	NB	Rodzaj	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D			
						Min	Maks				Populacja	Zachowanie	Izolacja	Ogólnie
B	A0-38	<i>Cygnus cygnus</i>			w	800	1 000	I		M	B	B	C	B
B	A0-38	<i>Cygnus cygnus</i>			c	1 500	1 500	I		P	A	B	A	B
P	19-03	<i>Liparis loeselii</i>			p	20	30	I		G	C	A	C	A
I	10-14	<i>Vertigo angustior</i>			p				R	DD	C	B	B	B

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

(i) Kod, nazwa i dane na temat populacji gatunków

Dla obszarów należy odpowiednio podać grupę, kod i nazwę naukową wszystkich gatunków ptaków, do których odnosi się art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/147/WE oraz wszystkich gatunków flory i fauny wymienionych w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG, które występują na terenie, ze wskazaniem ich populacji na tym terenie (zob. poniżej).

Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady

Kod: czteroznakowy, sekwencyjny kod dla każdego gatunku można znaleźć na portalu referencyjnym.

Wrażliwość (S): w tym polu należy wskazać, czy publiczny dostęp do informacji podawanych dla niektórych gatunków mógłby być szkodliwy dla ich ochrony, na przykład ze względu na to, że są one przedmiotem nielegalnego kolekcjonowania, a publiczny dostęp do informacji przechowywanych w SFD mógłby znacząco zwiększyć zagrożenie. W takim przypadku należy w tym polu wpisać „tak”. Jeżeli gatunek jest oznaczony jako szczególnie chroniony, jego występowanie na terenie nie zostanie ujawnione opinii publicznej przez Komisję z jej własnej inicjatywy (na przykład w wyniku umieszczenia tych informacji w publicznie dostępnej bazie danych lub na stronie internetowej). Jeżeli informacje na temat występowania tego gatunku na pewnym obszarze są już udostępnione publicznie, np. jako informacje online, nie można uznać oznaczenia gatunku jako szczególnie chronionego za uzasadnione.

Brak występowania (NP) (opcjonalne): jeżeli gatunek, dla którego obszar został pierwotnie wznaczony (np. który występował wcześniej na tym obszarze) nie występuje już na nim, zaleca się usilnie podanie tej informacji poprzez umieszczenie znaku „x” w kolumnie NP (alternatywa dla usunięcia informacji o tym gatunku z SFD). Gatunek, który nie występował na obszarze od momentu wejścia w życie dyrektywy, oraz „historyczne przypadki występowania” nie powinny być odnotowywane.

UWAGA: gatunek uznaje się za już niewystępujący na danym obszarze, jeżeli na przykład nie można go było na nim zaobserwować przez dłuższy okres. Powyższy okres będzie zależał od gatunku – niewystępowanie przez kilka lat w przypadku gatunku łatwego do zaobserwowania prawdopodobnie będzie oznaką jego zaniku, natomiast w przypadku gatunku trudnego do zaobserwowania, takiego jak mszaki lub niektóre owady, brak pojawienia się gatunku przez kilka lat niekoniecznie oznacza brak występowania, jeżeli siedlisko przyrodnicze nie uległo zmianie.

Rodzaj: należy stosować następujące kategorie:

Osiadłe (p): znajdują się na terenie przez cały rok (gatunki niemigrujące lub rośliny, populacja zamieszkała gatunków migrujących)

Wydające potomstwo (w): wykorzystują teren do wychowywania młodych (np. wylęg, gniazdowanie)

Przelotne (c): teren wykorzystywany do gromadzenia lub w okresie wędrówek lub pierzenia poza terenami wylęgu i z wyłączeniem zimujących

Zimujące (w): wykorzystują teren w zimie

Jeśli populacja niezamieszkująca jest obecna na terenie dłużej niż przez jedną porę roku, należy odrębnie wprowadzić taki „typ populacji” (zob. przykład na rys. 3). Przykładowo, jeżeli pewna liczba gatunków fauny, w szczególności wiele gatunków ptaków, należy do gatunków wędrownych, obszar może być ważny z uwagi na różne aspekty cyklu życia takich gatunków.

Jeżeli niemożliwe jest wprowadzenie danych dotyczących różnych pór roku, należy wprowadzić dane dotyczące najważniejszych kategorii (tj. zimowanie lub migracja).

Wielkość: w odniesieniu do liczebności należy podać odpowiednie dane o populacji, jeśli są one dostępne. Jeśli wielkość populacji jest znana, należy wpisać w obu polach (wartość minimalna i maksymalna) tę samą wartość. Jeżeli bardziej właściwe jest podanie przedziału liczebności populacji, należy wpisać szacunkowe dane dla dolnej granicy (wartość minimalna) i górnej granicy (wartość maksymalna) tego przedziału. Jeżeli przedział liczebności populacji nie jest znany, ale istnieją informacje dotyczące minimalnej lub maksymalnej liczebności populacji, należy oszacować brakującą wartość przedziału. Należy zwrócić uwagę, że wartości minimalne i maksymalne powinny być średnimi z kilku lat, a nie wartościami skrajnymi.

Jeśli nie ma możliwości nawet uproszczonego oszacowania liczebności populacji, należy wskazać typ populacji (np. osiadłe) i podać w polu „jakość danych” wartość DD (brak danych). W tym przypadku można pozostawić pole wielkości populacji puste i zamiast niego wykorzystać pole „liczebność” (powszechne (C), rzadkie (R), bardzo rzadkie (V), obecne (P)). Charakter populacji na terenie może być dalej opisany w polu tekstowym „jakość i istotność” (4.2), które opisuje naturę populacji (np. gęsta, rozproszona lub izolowana). Kategorie liczebności mogą być użyte jako uzupełnienie rozmiaru populacji.

Uwaga: jeżeli należy wskazać, że gatunki są uwzględniane jako gatunki kandydujące do wprowadzenia na teren, należy wpisać „- 1” w polu „wielkość”.

Jednostka: w odpowiednim polu należy podać jednostkę populacji. Jeżeli jest to możliwe, zalecane jednostki to pojedyncze osobniki (= i) lub pary (= p), w przeciwnym wypadku należy zastosować najdokładniejszą dostępną jednostkę zgodnie ze standardowym wykazem jednostek populacji i kodów sporządzonym w ramach sprawozdań wymaganych w art. 12 i 17 (zob. portal referencyjny).

Kategoria liczebności (Cat.): zob. wyjaśnienia powyżej w części poświęconej „wielkości” – C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne – to pole należy wypełnić, jeżeli brak jest danych i nie można oszacować wielkości populacji lub jako uzupełnienie liczbowych szacunków wielkości populacji.

Jakość danych: należy określić jakość danych za pomocą następujących kodów: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (zaleca się wprowadzenie tego kodu, nawet jeżeli nie można oszacować wielkości populacji).

(ii) Kryteria oceny znaczenia obszaru dla danego gatunku objętego art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG (zgodnie z pkt B załącznika III)

— POPULACJA = pkt B lit. a) załącznika III: wielkość i zagęszczenie populacji gatunku żyjącej na terenie w stosunku do populacji żyjących w obrębie terytorium państwa.

Kryterium ma na celu ocenę względnej wielkości i zagęszczenia populacji na terenie w stosunku do populacji w danym państwie.

Ocena tego ostatniego aspektu jest zazwyczaj dość trudna. Optymalny pomiar to udział procentowy, wynikający ze stosunku populacji na terenie do populacji na terytorium państwa. Tak jak w przypadku propozycji dla kryterium A lit. b), należy wykorzystywać szacunki lub przedział klas zgodnie z następującym stopniującym wzorem:

A: $100\% \geq p > 15\%$,

B: $15\% \geq p > 2\%$,

C: $2\% \geq p > 0\%$.

Ponadto wszelkie przypadki, w których występowanie populacji danego gatunku na danym terenie jest nieznaczące, muszą być wykazane w czwartej kategorii.

D: populacja nieistotna

Jeśli gatunek rzadko pojawia się na obszarze, na przykład tylko jako gatunek przelotny, nie uznaje się tej populacji za znaczącą i należy ją zapisać jako „D”.

Jeżeli reprezentatywność obszaru w odniesieniu do danej populacji jest sklasyfikowana jako „D: nieznacząca”, nie jest wymagane żadne inne wskazanie dla pozostałych kryteriów oceny dotyczących danego typu siedliska przyrodniczego na danym obszarze. W tych przypadkach kryteria „Zachowanie”, „Izolacja” i „Ocena ogólna” nie powinny być zaznaczone.

— STAN ZACHOWANIA = pkt B lit. a) załącznika III: Stan zachowania cech siedliska przyrodniczego, które są ważne dla danego gatunku i możliwości odtworzenia.

Kryterium to obejmuje dwa podkryteria:

(i) stan zachowania cech siedliska przyrodniczego istotnych dla gatunku;

(ii) możliwości odtworzenia.

(i) Stan zachowania cech siedliska przyrodniczego istotnych dla gatunku

Kryterium (i) wymaga ogólnej oceny cech siedliska przyrodniczego w odniesieniu do wymogów biologicznych danego gatunku. Cechy dotyczące dynamiki populacji są najważniejsze dla gatunków zwierząt i roślin. Ocenie podlega struktura siedliska przyrodniczego oraz niektóre cechy abiotyczne.

„Najlepsza ocena ekspercka” powinna być wykorzystywana do klasyfikacji tego kryterium:

I: elementy w doskonałym stanie,

II: elementy dobrze zachowane,

III: elementy w średnim lub częściowo zdegradowanym stanie.

W przypadkach, w których podana jest podklasa „I: elementy w doskonałym stanie” lub „II: elementy dobrze zachowane”, kryterium B lit. b) powinno być w całości zaklasyfikowane odpowiednio jako „A: doskonała ochrona” lub „B: dobra ochrona”, niezależnie od klasyfikacji pozostałych podkryteriów.

(ii) **Możliwości odtworzenia**

W przypadku tego podkryterium, które powinno być brane pod uwagę tylko wówczas, gdy elementy są średnio lub częściowo zdegradowane, należy zastosować podejście analogiczne do tego z kryterium A lit. c) ppkt (iii), dodając ocenę żywotności rozważanej populacji. Powinno to dać w wyniku następujący system klasyfikacji:

I: łatwe odtworzenie,

II: odtworzenie możliwe przy średnich wysiłkach,

III: trudne lub niemożliwe odtworzenie.

Synteza mająca zastosowanie do klasyfikacji dwóch podkryteriów

A: doskonały stan zachowania

= elementy w doskonałym stanie, niezależnie od klasyfikacji możliwości odtworzenia,

B: dobry stan zachowania

= elementy dobrze zachowane, niezależnie od klasyfikacji możliwości odtworzenia,

= elementy w średnim lub częściowo zdegradowanym stanie oraz łatwe do odtworzenia,

C: przeciętny lub zdegradowany stan zachowania

= wszystkie inne kombinacje.

— **IZOLACJA** = pkt B lit. c) załącznika III: stopień izolacji populacji występującej na terenie w stosunku do naturalnego występowania różnych gatunków.

Kryterium to może być interpretowane jako przybliżony pomiar udziału danej populacji w różnorodności genetycznej gatunku i jednocześnie niestabilności tej konkretnej populacji. Stosując uproszczone podejście, można powiedzieć, że im bardziej populacja jest odizolowana (w stosunku do swojego naturalnego zasięgu), tym większy jest jej udział w różnorodności genetycznej gatunku. W konsekwencji termin „izolacja” powinno się postrzegać w szerszym kontekście, stosując go w takim samym stopniu do gatunków ściśle endemicznych, podgatunków/odmian/ras, jak do subpopulacji wchodzących w skład metapopulacji. W tym kontekście stosuje się następującą klasyfikację:

A: populacja (prawie) odizolowana,

B: populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku,

C: populacja nieodizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

— **OCENA OGÓLNA** = pkt B lit. d) załącznika III: ogólna ocena wartości terenu dla ochrony danego gatunku.

Kryterium to odnosi się do ogólnej oceny wartości obszaru dla ochrony danych gatunków. Może być wykorzystywane do podsumowania poprzednich kryteriów, jak również w celu oceny innych cech obszaru, które mogą mieć znaczenie dla danego gatunku. Powyższe cechy mogą różnić się w zależności od gatunku i obejmować działalność człowieka na terenie obszaru lub w jego pobliżu, która może mieć wpływ na stan ochrony gatunków, gospodarkę gruntami, ustawową ochronę obszaru, relacje ekologiczne między różnymi typami siedlisk przyrodniczych oraz gatunków itp.

Do ogólnej oceny może być wykorzystana „najlepsza ocena ekspercka” na podstawie następującego systemu klasyfikacji:

A: znakomita,

B: dobra,

C: znacząca.

Należy zauważyć, że standardowy formularz danych służy do oceny zachowania siedliska przyrodniczego lub gatunku na określonym obszarze, natomiast oceny dokonywane w myśl art. 17 odnoszą się do stanu w całym regionie biogeograficznym w obrębie państwa członkowskiego. Termin „stan zachowania” został zdefiniowany w art. 1 lit. e) i i) dyrektywy siedliskowej jako termin opisujący ogólny stan w odniesieniu do typu siedliska przyrodniczego lub gatunku w regionie biogeograficznym. Ten stan zachowania jest obecnie regularnie oceniany w ramach sześcioletnich sprawozdań z postępów zgodnie z art. 17 dyrektywy siedliskowej. Ocena obszarów zgodnie z kryteriami z załącznika III do dyrektywy siedliskowej obejmuje ocenę „stanu zachowania” typu siedliska przyrodniczego lub gatunku na określonym obszarze.

3.3. Inne ważne gatunki flory i fauny (opcjonalnie)

Wszystkie inne ważne gatunki flory i fauny mogą być wprowadzone później, jeśli mają znaczenie dla ochrony obszaru i zarządzania nim, zgodnie z następującą procedurą:

- Grupa: należy wprowadzić kodowe oznaczenie odpowiedniej grupy gatunków (A = płazy, B = ptaki, F = ryby, Fu = grzyby, I = bezkręgowce, L = porosty, M = ssaki, P = rośliny, R = gady).
- Nazwa i kod: należy podać nazwę naukową gatunku; w odniesieniu do ptaków z gatunków wymienionych w załączniku IV i V należy zastosować kod podany na portalu referencyjnym oraz nazwę naukową.
- Wrażliwość (S): w tym polu należy wskazać, czy publiczny dostęp do informacji podawanych dla niektórych gatunków mógłby być szkodliwy dla ich ochrony, na przykład ze względu na to, że są one przedmiotem nielegalnego kolekcjonowania, a publiczny dostęp do informacji przechowywanych w SFD mógłby znacząco zwiększyć zagrożenie. W takim przypadku należy w tym polu wpisać „tak”. Jeżeli gatunek jest oznaczony jako szczególnie chroniony, jego występowanie na terenie nie zostanie ujawnione opinii publicznej przez Komisję z jej własnej inicjatywy (na przykład w wyniku umieszczenia tych informacji w publicznie dostępnej bazie danych lub na stronie internetowej). Jeżeli informacje na temat występowania tego gatunku na pewnym obszarze są już udostępnione publicznie, np. jako informacje on-line, nie można uznać oznaczenia gatunku jako szczególnie chronionego za uzasadnione.
- Brak występowania (NP) (opcjonalnie): jeżeli gatunek niegdyś występujący na terenie nie występuje na nim obecnie, należy wpisać „x” w kolumnie NP (alternatywa dla usunięcia informacji o tym gatunku z SFD).

UWAGA: gatunek uznaje się za już niewystępujący na danym terenie, jeżeli na przykład nie można go było na nim zaobserwować przez dłuższy okres. Powyższy okres będzie zależał od gatunku – niewystępowanie przez kilka lat w przypadku gatunku łatwego do zaobserwowania prawdopodobnie będzie oznaką jego zaniku, natomiast w przypadku gatunku trudnego do zaobserwowania, takiego jak mszaki lub niektóre owady, brak pojawienia się gatunku przez kilka lat niekoniecznie oznacza brak jego występowania, jeżeli siedlisko przyrodnicze nie uległo zmianie.

- Wielkość: Należy podać informacje o wielkości populacji. Jeśli dokładana liczba nie jest znana, należy w miarę możliwości podać przedział liczebności populacji, wprowadzając wartość dolnej granicy (wartość minimalna) i górnej granicy (wartość maksymalna) tego przedziału. Jeżeli przedział liczebności populacji nie jest znany, ale istnieją informacje dotyczące minimalnej lub maksymalnej liczebności populacji, należy oszacować brakującą wartość dla przedziału. Należy wskazać jednostkę liczebności populacji w odpowiednim polu. Jeżeli jest to możliwe, zalecane jednostki powinny być parami (= p) lub pojedynczymi osobnikami (= i), w przeciwnym przypadku należy zastosować się do standardowego wykazu jednostek populacji i kodów sporządzonego w myśl art. 17 (zob. portal referencyjny). W razie konieczności należy podać jednostki inne niż te stosowane w sprawozdaniach wymaganych w art. 17.
- Kategoria: w razie braku danych ilościowych należy wskazać, czy gatunek jest powszechny (C), rzadki (R) czy bardzo rzadki (V). W przypadku braku jakichkolwiek danych na temat populacji należy wskazać ją jako obecną (P) (zob. na przykład rys. 4).

Proszę podać motywację dla umieszczenia w wykazie każdego gatunku, wykorzystując następujące kategorie:

- IV gatunki z załącznika IV (dyrektywa siedliskowa),
- V gatunki z załącznik V (dyrektywa siedliskowa),
- A. krajowa czerwona lista,
- B. endemity,
- C. konwencje międzynarodowe (w tym berneńska, z Bonn i o różnorodności biologicznej),
- D. inne powody.

Można wprowadzić kilka kategorii. Więcej szczegółów na temat motywacji wykazu poszczególnych gatunków, w szczególności w odniesieniu do kategorii D, można podać w pkt 4.2, który stanowi otwarte pole przeznaczone do opisu jakości i znaczenia terenu.

Należy zastosować kody nazw gatunków ptaków, gatunków z załącznika IV i V (zob. portal referencyjny). Nie przeprowadza się oceny obszaru dla gatunków.

Rysunek 4

Przykłady danych na temat innych gatunków (3.3)

Gatunek					Populacja na obszarze			Motywacja							
Grupa	Kod	Nazwa	S	NP	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Gatunki wymienione w załączniku		Inne kategorie				
					Min	Maks				C R V P	IV	V	A	B	C
p		<i>Acer heldreichii</i>			51	100	I						x		
P		<i>Accipter nisus</i>			2	4	I								x
M		<i>Eptesicus serotinus</i>			150	200	I		x		x				
I		<i>Ectemnius massiliensis</i>						R							x
R		<i>Elaphe longissima</i>						C	x					x	
P		<i>Campanula morettiana</i>						C	x		x				

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

W tym polu powinny znaleźć się informacje dające ogólny „obraz” obszaru. Należy tu podsumować ogólne cechy obszaru, rozpoczynając od wskazania ogólnego podziału obszaru na klasy siedlisk przyrodniczych z wykorzystaniem najlepszej eksperckiej oceny dla oszacowania pokrycia wyrażonego w procentach (klasy siedlisk przyrodniczych są wymienione wraz z odpowiadającymi im kodami na portalu referencyjnym). Całkowite pokrycie klas siedlisk przyrodniczych powinno wynosić 100 % i odpowiadać całkowitej powierzchni obszaru. Nie należy oczekiwać, że informacje w tej części będą zawsze zgodne z informacjami podanymi w pkt 3.1 (typy siedlisk przyrodniczych ujętych w załączniku I) ze względu na korzystanie z różnych źródeł danych.

„Dodatkowa charakterystyka terenu”: w części opisowej pola pkt 4.1 opisuje się główne istotne cechy geologiczne, geomorfologiczne i krajobrazowe. W stosownych przypadkach należy wskazać dominujące typy roślinności. Należy również wymienić inne siedliska przyrodnicze nieuwzględnione w załączniku I lub gatunki przedmiotowe niewymienione w załączniku, ale mające znaczenie dla ochrony obszaru. Jeżeli dla zachowania obszaru istotne są dalsze szczegółowe informacje na temat klas siedlisk przyrodniczych (np. czy dehesas lub winnice), można je podać w polu opisowym. Informacje dotyczące małych szeregowo i mozaikowo zadrzewionych terenów (żywoploty, krzewy, szeregi drzew) również powinny być przedstawione w tym ogólnym polu.

4.2. Jakość i znaczenie

Należy zamieścić ogólne informacje dotyczące jakości i znaczenia terenu w świetle celów ochrony wynikających z dyrektyw.

W przypadku terenów podmokłych o międzynarodowym znaczeniu, na których regularnie przebywa ponad 20 000 sztuk ptactwa wodnego, fakt ten powinien zostać podany w tym miejscu.

Jeżeli gatunek jest wymieniony w ppkt 3.3 z motywacją D, należy wskazać podstawę jego włączenia.

4.3. Zagrożenia, presje i działalność mające wpływ na obszar

Oddziaływania wiążą się z wszelką działalnością człowieka i naturalnymi procesami, które mogą mieć negatywny lub pozytywny wpływ na ochronę obszaru i zarządzanie nim. Uznaje się, że wpływ może być negatywny dla jednego siedliska przyrodniczego lub gatunku na terenie, a pozytywny dla innego. Niemniej jednak celem tego pola jest zebranie informacji o zagrożeniach, presjach i działalności, które są najistotniejsze dla obszaru, a nie podawanie szczegółów. Należy również uwzględnić zagrożenia, presje i działalność w otoczeniu obszaru, jeżeli wpływają one na jego integralność. Zależy to między innymi od lokalnej topografii, wielkości i charakteru obszaru oraz rodzaju działalności ludzkiej. Informacje powinny odzwierciedlać najbardziej aktualną sytuację. Przyjmuje się, że zagrożeniom, presjom i działalności o negatywnych skutkach można zapobiec za pomocą środków zarządzania. W związku z tym informacje dotyczące tych środków należy odczytywać i interpretować w powiązaniu z np. planami zarządzania dla obszaru.

Aktualną listę referencyjną zagrożeń, presji i działalności można znaleźć na portalu referencyjnym. Uwzględniając najistotniejsze zagrożenia, presje i działalność mające wpływ na teren jako taki, należy podać odpowiedni kod kategorii poziomu 3; jeżeli kategorie poziomu 3 nie mają zastosowania, można zastosować poziom 2. Wykaz kodów jest taki sam, jak wykaz wykorzystywany do zgłaszania oddziaływań i działalności określony w art. 17 dyrektywy siedliskowej.

Względne znaczenie zagrożenia, presji lub działalności należy sklasyfikować według trzech kategorii:

- H: Duże znaczenie/oddziaływanie: duży bezpośredni lub natychmiastowy wpływ lub oddziaływanie na dużej powierzchni
- M: Średnie znaczenie/oddziaływanie: średni bezpośredni lub natychmiastowy wpływ, głównie wpływ pośredni lub oddziaływanie na średnią część obszaru/wyłącznie regionalne
- L: Niskie znaczenie/oddziaływanie: niski bezpośredni lub natychmiastowy wpływ, wpływ pośredni lub oddziaływanie na niewielką część obszaru/wyłącznie lokalne

Wprowadzanie danych dotyczących kategorii największego oddziaływania są ograniczone maksymalnie do 5 negatywnych i 5 pozytywnych skutków. Minimalna obowiązkowa liczba danych dla każdej tabelki odpowiada jednemu oddziaływaniu. Jeżeli nie ma żadnego oddziaływania, które należałoby zgłosić, należy wpisać „x”. W obrębie poszczególnych kategorii (H, M lub L) nie ma żadnego podziału. Dane dotyczące oddziaływań i działalności o niskim lub średnim znaczeniu można podawać w ilości nie przekraczającej 20 danych. Zaleca się jednak skoncentrowanie na oddziaływaniach i działalności, które są najistotniejsze dla obszaru.

Wskaźnik zanieczyszczenia (opcjonalnie)

Ponieważ zanieczyszczenie może mieć stosunkowo różne skutki w zależności od substancji i ma dość zróżnicowane źródła (na przykład kwestia wpływu azotu i fosforanu na ekosystemy wodne lub wpływu azotu atmosferycznego na oligotroficzne siedliska przyrodnicze na powierzchni ziemi) można zastosować dodatkowy wskaźnik dla szczególnego rodzaju substancji zanieczyszczających.

Można zastosować następujące wskaźniki:

- N: stosowanie azotu T: toksyczne chemikalia nieorganiczne
 P: stosowanie fosforu/fosforanów O: toksyczne chemikalia organiczne
 A: stosowanie kwasów/zakwaszanie X: Zanieczyszczenie mieszane

Wskaźnik zanieczyszczeń wewnętrznych/zewnętrznych

Należy wskazać, czy zagrożenie, presja lub działalność występują/funkcjonują wewnątrz lub na zewnątrz obszaru lub jednocześnie wewnątrz i na zewnątrz.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Należy wprowadzić ogólny opis form własności terenu, stosując podane klasy własności. Należy uwzględnić szacunkowy procentowy udział powierzchni terenu w każdej klasie własności. Należy zastosować klasy analogiczne do klas wykorzystanych w obrębie Ogólnoświatowej Bazy Danych o Obszarach Chronionych (WDPA).

Publiczna:

- krajowa/federalna: ziemia należy do wszystkich obywateli i jest w posiadaniu administracji krajowej/federalnej,
- kraj związkowy/województwo: ziemia należy do wszystkich obywateli i jest w posiadaniu publicznej administracji kraju związkowego/prowincji,
- lokalna/samorządowa: ziemia należy do wszystkich obywateli i jest w posiadaniu administracji lokalnej/samorządowej.

Własność łączna lub współwłasność: własność łączna/współwłasność co najmniej dwóch podmiotów (np. publicznego i prywatnego)

Prywatna: ziemia nie jest publiczną własnością, np. należy organizacji pozarządowej, osób fizycznych, korporacji

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

Dla każdego obszaru podaje się odniesienie do stosownych publikacji lub danych naukowych dotyczących obszaru, jeżeli takie są dostępne. Wprowadzanie informacji powinno być zgodne ze standardową konwencją przyjętą dla odniesień naukowych. Należy również podać dokumenty niepublikowane lub zawiadomienia dotyczące informacji podanej w formie zapisów, jeżeli są użyteczne. W przypadku źródeł dostępnych w internecie należy uwzględnić, że z zasady linki w formacie URL często się zmieniają i tym samym należy unikać wpisywania niestałych adresów URL. Pole to można wykorzystać również do wprowadzenia innych informacji ważnych dla dokumentacji terenu.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Status ochrony na poziomie krajowym i regionalnym

W przypadku każdego państwa członkowskiego sekwencyjny wykaz stosownych rodzajów formy ochrony przyrody, które korzystają z ochrony ustawowej, oraz ich definicji na poziomie krajowym/regionalnym jest prowadzony przez Europejską Agencję Środowiska i można go znaleźć na portalu referencyjnym. Trzy wykazy rodzajów ochrony obejmują trzy następujące kategorie:

- A. Rodzaje formy ochrony wykorzystywane w celu ochrony fauny, flory, siedlisk przyrodniczych i krajobrazów (te ostatnie pod względem znaczenia dla ochrony fauny, flory oraz siedlisk przyrodniczych);
- B. Przepisy aktów prawnych i administracyjnych w poszczególnych sektorach, w szczególności leśnictwa, zapewniają odpowiednią ochronę fauny, flory i siedlisk przyrodniczych;
- C. Prawo prywatne zapewniające trwałą ochronę fauny, flory lub siedlisk przyrodniczych.

Rodzaje ochrony są uszeregowane według restryktywności ochrony, poczynając od najbardziej restryktywnych przepisów.

Jeżeli nie ma żadnego statusu ochrony w odniesieniu do obszaru, należy to zgłosić, stosując krajowy kod odpowiadający określeniu „Brak statusu ochrony”.

W odniesieniu do każdego obszaru należy wprowadzić kody odpowiednich rodzajów formy ochrony, wraz z procentowym udziałem pokrycia w obrębie obszaru dla każdego rodzaju formy ochrony. Informacja zapisana w tym polu dotyczy poziomów różnych rodzajów formy ochrony. Jeżeli do odnotowanego obszaru włączonych jest na przykład kilka rezerwatów przyrody tego samego rodzaju, podaje się procentowy udział całkowitej powierzchni pokrytej tymi rezerwatami.

Stosunek poszczególnych powierzchni objętych ochroną do danego obszaru jest zapisywany oddzielnie (zob. ppkt 5.2).

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony (sąsiadujące obszary oraz obszary objęte różnymi rodzajami formy ochrony)

Ta część formularza danych pozwala na wskazanie sąsiadujących obszarów lub obszarów objętych różnymi rodzajami form ochrony, które nakładają się na siebie lub sąsiadują ze sobą. Wzajemne relacje między różnymi rodzajami są również określane przez ich odniesienie. Wszelkie ewentualne relacje są kodowane za pomocą jednego z poniższych znaków:

- obszary pokrywają się (należy użyć kodu =),
- opisany obszar obejmuje całkowicie inny obszar (należy użyć kodu +),
- inny obszar obejmuje całkowicie opisany obszar (należy użyć kodu -),
- dwa obszary częściowo się pokrywają (należy użyć kodu *).

Oprócz wprowadzania powyższych kodów należy wprowadzić procentowy udział powierzchni opisanego obszaru nakładającej się na inny obszar.

- Sąsiadujące tereny są oznaczone kodem „/”.

Ponadto formularz uwzględnia możliwe rodzaje formy ochrony na poziomie międzynarodowym: tereny objęte konwencją ramsarską, rezerваты biogenetyczne, tereny objęte europejskimi dyplomami, konwencją barcelońską, rezerваты biosfery, tereny zaliczane do dziedzictwa światowego, OSPAR, HELCOM, tereny objęte konwencją bukaresztańską, morskie obszary chronione i inne.

Należy wpisać krajowe formy ochrony z nazwą obszaru wraz z rodzajem powiązania (zob. powyżej) i podać procentową wielkość powierzchni nakładającej się w odniesieniu do opisanego obszaru.

5.3. Forma ochrony obszaru

Należy opisać wszelkie aspekty formy ochrony, które nie są w sposób wystarczający objęte kodami wykorzystanymi w polach dotyczących kodu formy ochrony w pkt 5.1 lub 5.2.

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ odpowiedzialny za zarządzanie obszarem

Należy podać informacje dotyczące organu lub organów odpowiedzialnych za zarządzanie terenem.

Należy wprowadzić pełne dane, w tym nazwę, adres oraz telefon/faks i adres e-mail: organu lub osoby odpowiedzialnej za zarządzanie obszarem.

Można wpisać pełne odniesienie dla więcej niż jednego organu.

6.2. Plan zarządzania

Należy wskazać, czy istnieje specjalny i rzeczywisty plan zarządzania obszarem lub czy jest on w przygotowaniu. Chociaż uznano, że plany zarządzania nie są wymogiem w myśl dyrektywy, informacja ta ma szczególne znaczenie dla zrozumienia instrumentów, jakie państwa członkowskie stosują w celu zarządzania swoją siecią, oraz dla uzyskania w razie potrzeby bardziej szczegółowych informacji.

Jeżeli istnieje rzeczywisty plan zarządzania, należy podać jego nazwę i link do właściwych źródeł w internecie (np. link do strony internetowej krajowego systemu informacyjnego). Należy uwzględnić, że z zasady linki w formacie URL często się zmieniają i tym samym należy unikać wpisywania zmiennych adresów URL.

6.3. Środki ochrony (opcjonalnie)

W otwartym polu można zamieścić informacje dotyczące podjętych lub niezbędnych dla ochrony obszaru środków.

7. MAPA OBSZARU

Warunkiem wstępnym dla tej zmienionej wersji standardowego formularza danych jest dostępność georeferencyjnych cyfrowych granic obszaru. Właściwe informacje, np. do celów statystycznych, będą uzyskiwane dzięki ich połączeniu z innymi cyfrowymi danymi o powierzchni (dane z systemu informacji geograficznej). W związku z tym podanie georeferencyjnych cyfrowych granic obszaru ma zasadnicze znaczenie.

Granice terenów należy pobrać z opublikowanych map topograficznych lub zestawów danych w skali 50 000 lub dokładniejszej. Przestrzenna kartograficzna dokładność nie może być niższa niż 1,0 mm w skali 1: 50 000, co odpowiada 50 m na powierzchni przy porównaniu z oryginałem. Dane z systemu informacji geograficznej muszą obejmować metadane zgodnie z rozporządzeniem w sprawie metadanych INSPIRE w najnowszej zatwierdzonej wersji.

Identyfikator INSPIRE: ten identyfikator to zewnętrzny indywidualny identyfikator obiektów chronionego terenu, który jest publikowany przez właściwy organ. Jest on wykorzystywany przez zewnętrzne aplikacje do lokalizowania obiektu przestrzennego. Identyfikator INSPIRE stanie się obowiązkowy wraz z wejściem w życie odpowiedniego rozporządzenia wykonawczego INSPIRE.

PDF: państwo członkowskie może oprócz elektronicznych granic dostarczyć elektroniczną mapę zgodną z ISO 19005-1: Zarządzanie dokumentacją – Format pliku dokumentu elektronicznego do długoterminowego zabezpieczenia. Identyfikator terenów (kod terenu) i data utworzenia mapy muszą być włączone do pliku pdf w taki sposób, by można było przeszukiwać dokument elektronicznie według kodu terenu i daty utworzenia (opcjonalnie).

Odniesienie(-a) (opcjonalnie): należy wpisać tutaj krajowe odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystane do digitalizacji granic elektronicznych. Odniesieniem może być na przykład oficjalny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) i nazwa(-y) mapy (map) topograficznej(-ych).

Załącznik

Spis treści portalu referencyjnego Natura 2000

1. Tytuł: Kody krajów ISO 3166

Instytucja odpowiedzialna: Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna (ISO)

Pole SFD: 1.2

2. Tytuł: Wykaz obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty według regionów biogeograficznych

Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)

Pole SFD: 1.7

3. Tytuł: Przegląd definicji granic morskich stosowanych przez państwa członkowskie

Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)

Pole SFD: 2.3

4. Tytuł: Regiony NTS, poziom 2

Instytucja odpowiedzialna: EUROSTAT

Pole SFD: 2.5

5. Tytuł: Regiony biogeograficzne w Europie

Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)

Pole SFD: 2.6

6. Tytuł: Wykaz kodów siedlisk przyrodniczych wymienionych w załączniku I zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG

Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)

Pole SFD: 3.1

7. Tytuł: Kody odpowiednich grup gatunków, jakość danych, kategorie liczebności, kategorie motywacji

Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)

Pole SFD: 3.2, 3.3

8. Tytuł: Wykaz kodów dla gatunków ptaków zgodnie z dyrektywą 2009/147/WE

Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)

Pole SFD: 3.2, 3.3

9. Tytuł: Wykaz kodów dla gatunków zgodnie z dyrektywą 92/43/WE (załącznik II, IV, V)
- Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)
- Pole SFD: 3.2, 3.3
10. Tytuł: Wykaz jednostek i kodów populacji (zgodnie z art. 17)
- Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)
- Pole SFD: 3.2, 3.3
11. Tytuł: Klasy siedlisk przyrodniczych do określania ogólnego charakteru siedlisk
- Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)
- Pole SFD: 4.1
12. Tytuł: Lista referencyjna zagrożeń, oddziaływań i działań (zgodnie z art. 17)
- Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)
- Pole SFD: 4.3
13. Tytuł: Wykaz właściwych rodzajów form ochrony przyrody, które korzystają z ochrony ustawowej
- Instytucja odpowiedzialna: Europejska Agencja Środowiska (EEA)
- Pole SFD: 5.1
14. Tytuł: IDENTYFIKATOR INSPIRE
- Instytucja odpowiedzialna: państwa członkowskie zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym INSPIRE
- Pole SFD: 7
15. Tytuł: Techniczne i administracyjne wytyczne dotyczące przedkładania Komisji danych Natura 2000
- Instytucja odpowiedzialna: DG ds. Środowiska i Europejska Agencja Środowiska (EEA) (*)
-

(*) materiały referencyjne w gestii DG ds. Środowiska i Komitetu ds. Siedlisk

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 29 lipca 2011 r.****zmieniająca decyzję 2005/50/WE w sprawie harmonizacji widma radiowego w paśmie 24 GHz dla celów tymczasowego użycia przez samochodowe urządzenia radarowe bliskiego zasięgu we Wspólnocie***(notyfikowana jako dokument nr C(2011) 5444)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2011/485/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając decyzję nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym)⁽¹⁾, w szczególności jej art. 4 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dnia 7 listopada 2008 r. Komisja udzieliła Europejskiej Konferencji Administracji Poczтовых i Telekomunikacyjnych (CEPT) mandatu do podjęcia badań technicznych dotyczących samochodowych systemów radarowych bliskiego zasięgu celem wsparcia przeglądu podstawowego prowadzonego na mocy art. 5 ust. 2 decyzji Komisji 2005/50/WE⁽²⁾ oraz do podjęcia badań w zakresie kompatybilności radiowej dotyczących potencjalnych rozwiązań alternatywnych w stosunku do wykorzystania pasma 24 GHz.

(2) Sprawozdania CEPT nr 36 i 37 przedłożone zgodnie ze wspomnianym mandatem oraz przegląd podstawowy przeprowadzony na podstawie decyzji 2005/50/WE w sprawie rozwoju sytuacji dotyczącej pasm 24 GHz i 79 GHz wskazują, iż data odniesienia – 30 czerwca 2013 r. – określona w art. 2 pkt 5 wspomnianej decyzji nadal obowiązuje oraz nie zachodzi konieczność zmiany tej daty ze względu na fakt, iż obecnie nie występuje szkodliwy wpływ na innych użytkowników pasma 24 GHz.

(3) Odnotowuje się postępy w zakresie rozwoju technologii samochodowych urządzeń radarowych bliskiego zasięgu w paśmie 79 GHz. Pojawiają się jednak wyraźne oznaki, że integracja zastosowań tej technologii w produkcji samochodów nie będzie miała miejsca w terminie określonym dla technologii bliskiego zasięgu w paśmie 24 GHz oraz że, przy uwzględnieniu czasu koniecznego jeszcze na potrzeby prac rozwojowych związanych z integracją i testami, integracja radarów wykorzystujących pasmo 79 GHz w samochodach, umożliwiającą dystrybucję na rynku masowym, będzie możliwa od 2018 r. lub w najlepszym przypadku kilka lat wcześniej.

(4) Dodatkowy okres będzie ponadto niezbędny w celu zapewnienia przejścia z technologii wykorzystującej pasmo 24 GHz na technologię wykorzystującą pasmo 79 GHz w przypadku modeli samochodów wyposażonych w technologię wykorzystującą pasmo 24 GHz, które będą produkowane w momencie wprowadzenia modeli samochodów wyposażonych w technologię wykorzystującą pasmo 79 GHz.

(5) Niezbędne jest zapewnienie ciągłości obecnej i przyszłej produkcji samochodów wyposażonych w radary wykorzystujące pasmo 24 GHz ze względu na ich znaczenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego i konieczność wspierania rozwoju takich zastosowań w obecnie produkowanych samochodach na jak najszerzą skalę; należy zatem uniknąć sytuacji braku ciągłości widma możliwego do wykorzystania przez radary, przy czym konieczne jest tymczasowe rozwiązanie w celu zapewnienia przejścia w okresie od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 1 stycznia 2018 r. Aby uwzględnić dodatkowy okres przejściowy, termin 1 stycznia 2018 r. należy przedłużyć o cztery lata dla samochodowych urządzeń radarowych bliskiego zasięgu zainstalowanych w pojazdach silnikowych, którym homologację typu przyznano przed dniem 1 stycznia 2018 r.

(6) Uwzględniając międzynarodową ochronę przyznaną służbom: radioastronomicznej, satelitarnych badań Ziemi i badań kosmicznych biernych w zakresie 23,60–24,00 GHz oraz wyjątkowy charakter przeznaczenia zakresu dla urządzeń radarowych bliskiego zasięgu na mocy decyzji 2005/50/WE, przedłużenie takiego przeznaczenia nie może być brane pod uwagę. Zakres 24,00–24,25 GHz został ponadto przeznaczony na cele przemysłowe, naukowe i medyczne (zakres ISM).

(7) W wykonanych przez CEPT analizach kompatybilności, obejmujących niektóre systemy wojskowe, wskazano, że zakres 24,25–27,50 GHz może stanowić alternatywne rozwiązanie, które byłoby wykonalne pod względem technicznym. Pasma częstotliwości powyżej 26,50 GHz zostało określone przez NATO jako planowane pasmo wojskowe dla systemów stacjonarnych i ruchomych.

(8) Należy utrzymać próg penetracji wynoszący 7 %, który został wprowadzony decyzją 2005/50/WE, ponieważ nic nie wskazuje, że próg ten zostanie przekroczony przed przejściem na pasmo 79 GHz, oraz aby podkreślić, że pasmo 24 GHz pozostaje rozwiązaniem przejściowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 21 z 25.1.2005, s. 15.

- (9) Komisja, przy wsparciu państw członkowskich, powinna nadal monitorować stosowanie decyzji, szczególnie w zakresie wartości progowej, braku szkodliwych zakłóceń dla innych użytkowników pasma lub sąsiadujących pasm, bez względu na to, czy został przekroczony próg wynoszący 7 %.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję 2005/50/WE.
- (11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Spektrum Radiowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2005/50/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) »daty odniesienia« oznaczają 30 czerwca 2013 r. dla częstotliwości w zakresie 21,65–24,25 GHz oraz 1 stycznia 2018 r. dla częstotliwości w zakresie 24,25–26,65 GHz;”;

- 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w akapicie drugim słowa „daty odniesienia” zastępuje się słowami „dat odniesienia”;
- b) w akapicie trzecim słowa „tym terminie” zastępuje się słowami „tych terminach”, a słowa „tą datą” zastępuje się słowami „tymi datami”;
- c) po akapicie trzecim dodaje się akapit w brzmieniu:

„Termin 1 stycznia 2018 r. przedłuża się jednakże o cztery lata dla samochodowych urządzeń radarowych bliskiego zasięgu zainstalowanych w pojazdach silnikowych, dla których wnioski o homologację typu złożono zgodnie z art. 6 ust. 6 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) i którym homologację typu przyznano przed dniem 1 stycznia 2018 r.

(*) Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1.”;

- 3) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 lit. d) wyrażenie „data odniesienia jest w dalszym ciągu właściwa” zastępuje się wyrażeniem „daty odniesienia są w dalszym ciągu właściwe”;
- b) skreśla się ust. 2 i 3;
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie pomagają Komisji w prowadzeniu ścisłego kontrolowania, o którym mowa w ust. 1, zapewniając, że niezbędne informacje, w szczególności te określone w załączniku, są terminowo gromadzone i przekazywane Komisji.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 lipca 2011 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Wiceprzewodniczący

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

